

แนวโน้มนการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

นางสาวรสพร บุบผะศิริ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

COSMETIC SURGERY TRENDS AND RELATED FACTORS OF GRADE 12TH FEMALE STUDENTS
IN PATUMWAN BANGKOK SCHOOL

Miss Rossapohn Bubphasiri

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Mental Health

Department of Psychiatry

Faculty of Medicine

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่
เกี่ยวข้องกับนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

โดย

นางสาวรสพร บุบผะศิริ

สาขาวิชา

สุขภาพจิต

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงบุรณี กาญจนถวัลย์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะแพทยศาสตร์
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์สุทธิพงษ์ วัชรสินธุ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ดร.ณภัทรวรรต บัวทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงบุรณี กาญจนถวัลย์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุชีรา ภัทรายุทธวรรตน์)

รศพร บุบผะศิริ : แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร (COSMETIC SURGERY TRENDS AND RELATED FACTORS OF GRADE 12TH FEMALE STUDENTS IN PATUMWAN BANGKOK SCHOOL) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. พญ.บุรณี กาญจนถวัลย์, 87 หน้า.

การทำศัลยกรรมเสริมความงามแพร่หลายมากขึ้นในกลุ่มช่วงอายุที่น้อยลง เนื่องจากปฏิเสธไม่ได้ว่ารูปลักษณ์ภายนอกเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ในเกือบทุกรูปแบบ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตปทุมวันเป็นกลุ่มบุคคลที่เติบโตมาท่ามกลางสื่อและความทันสมัยต่าง ๆ ซึ่งทำให้ชวนติดตามว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อความคิดที่อยากทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มบุคคลนี้

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ความภาคภูมิใจในตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยอื่นๆ ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน เก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2559 โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 4 ส่วน ประกอบด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามบุคลิกภาพ แบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเอง และแบบสอบถามแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว และสถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามในระดับปานกลาง (ร้อยละ 66.4) มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง (ร้อยละ 63.3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ได้แก่ แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน (แนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ปัจจัยแผนการเรียน (ศิลป์ – ภาษา) และการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง (ไม่พึงพอใจ) ซึ่งมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยที่สามารถทำนายระดับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามคือ แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน (แนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม) และแผนการเรียน ซึ่งสามารถร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 12.5

ภาควิชา จิตเวชศาสตร์

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา สุขภาพจิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2558

5774075330 : MAJOR MENTAL HEALTH

KEYWORDS: COSMETIC SURGERY TRENDS / SELF - ESTEEM / COSMETIC SURGERY

ROSSAPOHN BUBPHASIRI: COSMETIC SURGERY TRENDS AND RELATED FACTORS OF GRADE 12TH FEMALE STUDENTS IN PATUMWAN BANGKOK SCHOOL.

ADVISOR: ASSOC. PROF. BURANEE KANCHANATAWAN, M.D., 87 pp.

Nowadays, an increasing number of cosmetic surgery procedures are performed in the adolescence because of their fascination in physical beauty. The group of female students in Patumwan Bangkok School who turn to early adulthood is grown by the civil factors. There is still a question on the persuasive factors which may lead the individual trends to undergo cosmetic surgery.

Objective: To assess their trends of undergoing cosmetic surgery, measures of self-esteem as well as the factors affecting undergoing cosmetic surgery in grade 12th female students in Patumwan Bangkok School by a cross-sectional descriptive study.

Materials and method: The data is assessed to two hundred and eighty female students who study in Patumwan Bangkok School. From January to February, 2016 were enrolled by a simple random sampling method. They all completed the questionnaire about Individual Information, MPI (The Maudsley Personality Inventory), Rosenberg Self Esteem Scale (RSES) and Trend to undergo cosmetic surgery question. The data all were analyzed by descriptive statistics, *t*-test, One-way ANOVA and Stepwise Multiple Linear Regression Analysis.

Result find out that greater likelihood of undergoing cosmetic surgery (66.4%) as moderate level as self-esteem scores (63.3%) Related factors with statistically significant to population included kind of media at the 0.001 level, programmed of studying and body satisfaction at the level 0.05. Stepwise regression analysis showed two major predictors for likelihood: kind of media and programmed of studying with a predictive value of 12.5%.

Department: Psychiatry

Student's Signature

Field of Study: Mental Health

Advisor's Signature

Academic Year: 2015

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อยได้ก็ด้วยความเสียสละ ความอนุเคราะห์ จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ.พญ.บุรณี กาญจนถวัลย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลือ และถ่ายทอดวิชาความรู้จนกระทั่งงานวิจัยนี้สามารถบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ รวมถึงคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ธุรการห้องภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่านที่ทำให้การติดต่อประสานงานด้านเอกสารเป็นไปด้วยความราบรื่น

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม, โรงเรียนสาธิตปทุมวัน, โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย สำหรับสถานที่ในการเก็บข้อมูล

เพื่อน ๆ สาขาวิชาสุขภาพจิต รุ่น 27 ทุกคนซึ่งเป็นกำลังใจและที่ปรึกษาที่ดีมากสำหรับการเรียนครั้งนี้

ครอบครัวที่ให้กำลังใจและสนับสนุนด้านการศึกษามาตั้งแต่ยังเล็ก

และขอบคุณตัวเองที่สู้สุดทน ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยจนเดินทางมาถึงจุดนี้

ความสำเร็จและความรู้สึกต่าง ๆ นี้ ขอทดแทนด้วยคำว่า ขอขอบคุณจากใจ ซึ่งหมายรวมถึงทุก ๆ ท่านที่มีส่วนเอื้อต่อความสำเร็จครั้งนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย (Background and Rationale).....	1
คำถามการวิจัย (Research Question)	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives).....	3
สมมติฐาน (Hypothesis).....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	3
การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ	4
กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework).....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Express Benefit and application).....	6
บทที่ 2.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1. การทำศัลยกรรมเสริมความงาม	8
1.1 ความหมายของการศัลยกรรมเสริมความงาม.....	8
1.2 ประเภทของการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	8
2. ความภาคภูมิใจในตนเอง.....	10
2.1 ความหมายความภาคภูมิใจในตนเอง	10

2.2 แนวคิดและทฤษฎีความภาคภูมิใจในตนเอง	11
2.3 ลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงและต่ำ.....	12
2.4 ความสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเอง	14
3. บุคลิกภาพ	14
3.1 ความหมายของบุคลิกภาพ.....	14
3.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพ.....	15
3.3 ปัจจัยที่มีผลต่อบุคลิกภาพ	20
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21
บทที่ 3.....	24
วิธีดำเนินการวิจัย	24
รูปแบบการวิจัย (Research Design).....	24
ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology).....	24
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample).....	24
เครื่องมือที่ใช้วัด	25
ส่วนที่1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป	25
ส่วนที่2 แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (The Maudsley Personality Inventory) ...	25
ส่วนที่3 แบบวัดความภาคภูมิใจในตนเอง	26
ส่วนที่4 แบบวัดแนวโน้มในการทำกิจกรรมเสริมความงาม	27
การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection).....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis).....	28
บทที่ 4.....	30
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
บทที่ 5.....	52

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	52
สรุปผลการวิจัย	52
ข้อมูลส่วนบุคคล.....	52
ข้อมูลบุคลิกภาพ	53
ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง.....	53
ข้อมูลแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม.....	53
ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	54
ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล	54
ปัจจัยข้อมูลบุคลิกภาพ	54
ปัจจัยข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง	55
ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	55
อภิปรายผล	55
แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง	55
ความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง.....	55
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง	56
แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน.....	56
แผนการเรียน	57
การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง	58
ประสบการณ์ถูกล้อรูปลักษณ์ภายนอกจากบุคคลอื่น	59
บุคลิกภาพ.....	60
ความภาคภูมิใจในตนเอง.....	60
ข้อจำกัดการวิจัย (Limitation).....	61

ญ

หน้า

ข้อเสนอแนะ.....	61
รายการอ้างอิง.....	64
ภาคผนวก.....	69
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	87

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงและต่ำ.....	13
ตารางที่ 2 เปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและบุคลิกภาพแบบเก็บตัว	16
ตารางที่ 3 มาตรฐานสิ่งที่บุคคลชอบหรือให้ความสนใจที่จะสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเรียกว่า EI scale	18
ตารางที่ 4 มาตรฐานสิ่งที่บุคคลวิิหาข้อมูลของบุคคลเรียกว่า SN scale	18
ตารางที่ 5 มาตรฐานวิธีการตัดสินใจของบุคคลโดยทั่วไปเรียกว่า TF Scale	19
ตารางที่ 6 มาตรฐานวิธีการปฏิบัติงาน หรือวิธีทำงานเรียกว่า JP Scale.....	19
ตารางที่ 7 จำนวนนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558.....	24
ตารางที่ 8 ลักษณะทั่วไปของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน.....	31
ตารางที่ 9 ข้อมูลบุคลิกภาพของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 66 คน.....	37
ตารางที่ 10 จำนวนร้อยละของข้อมูลระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน	38
ตารางที่ 11 จำนวน ร้อยละ ของข้อมูลระดับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 280 คน	38
ตารางที่ 12 จำนวน ร้อยละ ของข้อมูลแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม (รายชื่อ) ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 280 คน	39
ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับลักษณะทั่วไปของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน.....	41
ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ (จำนวน 280 คน).....	47

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับระดับความภาคภูมิใจในตนเอง (จำนวน 275 คน)..... 48

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม 49

ตารางที่ 17 ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยใช้ตัวแปรจากปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล เข้าสมการวิเคราะห์ทางสถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน..... 50

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย (Background and Rationale)

“ไถ่ถามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง” ยังคงเป็นสุภาษิตที่ใช้ได้กับทุกยุคทุกสมัย เนื่องจากรูปลักษณ์ภายนอกเป็นปรากฏการณ์แรกของการเริ่มต้นความสัมพันธ์ในทุกรูปแบบ หากมีรูปร่างหน้าตาที่ดีก็ย่อมจะส่งผลต่อความมั่นใจให้แก่บุคคลนั้น ๆ ด้วย การรักสวยรักงามจึงเกิดขึ้นตั้งแต่ในอดีต ดังจะเห็นได้จากการดูแลตัวเองของคนสมัยก่อนด้วยการใช้สมุนไพรพื้นบ้าน เช่น ขมิ้นขัดตัว ผงไพลขัดหน้า หรือน้ำมะขามเปียกขัดผิว การเรียนรู้ที่จะรักษาความงามดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่น ตามทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการของอีริกสัน (Erikson)⁽¹⁾ วัยรุ่นอยู่ในพัฒนาการขั้นที่ 5 คือ การสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง มักนิยมชมชอบคนที่มีความสามารถหรือดาราภาพยนตร์เพื่อก้าวเข้าไปสู่การสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตน ในช่วงวัยรุ่นนั้นจึงมักจะต้องมีกิจกรรมในการเข้ากลุ่มร่วมกับผู้อื่น มีการสนใจเพศตรงข้าม ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยรูปลักษณ์ภายนอกเพื่อปรากฏแก่สาธารณชนทั้งสิ้น

การมีรูปร่างหน้าตาที่ดีนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยทางพันธุกรรมซึ่งเป็นสิ่งที่เราควบคุมไม่ได้เนื่องจากเราไม่สามารถเลือกเกิดได้ แต่ในปัจจุบันนี้เทคโนโลยีศัลยกรรมตกแต่งความงามได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น ส่งผลให้การศัลยกรรมทุกวันนี้เป็นเรื่องใกล้ตัว จากผลการสำรวจจากสมาคมศัลยกรรมเสริมความงามนานาชาติ เผยผลสำรวจความนิยมในการทำศัลยกรรม⁽²⁾ พบว่าประเทศไทยทำศัลยกรรมมากเป็นอันดับที่ 20 ของโลก เป็นอันดับ 5 ของเอเชีย และเป็นอันดับ 1 ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN) นั้นแสดงให้เห็นถึงการยอมรับได้ในการทำศัลยกรรมของสังคมไทยว่าไม่ใช่เรื่องผิดแปลกอีกต่อไป

จากสถิติของคลินิกศัลยกรรมตกแต่งความงามแห่งหนึ่งเปิดเผยข้อมูลว่า ในปัจจุบันผู้หญิงไทยนิยมหันมาทำศัลยกรรมเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการศัลยกรรมจมูกที่ได้รับความนิยมมากที่สุด รองลงมาเป็นการศัลยกรรมตาสองชั้น และอันดับที่ 3 เป็นการทำศัลยกรรมหน้าอก ซึ่งช่วงอายุที่นิยมทำศัลยกรรมจมูกมากที่สุด ได้แก่ ช่วงอายุ 20 ปีขึ้นไป และจากการศึกษาผลงานวิจัยของชยดล ล้อมทอง⁽³⁾ ที่ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศัลยกรรมตกแต่งความงาม ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้รับบริการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 96.7 ช่วงอายุที่รับบริการศัลยกรรมตกแต่งความงามมากที่สุด ได้แก่ ช่วงอายุ 21-30 ปี รองลงมา คือ ช่วงอายุไม่เกิน 20 ปี

โดยธรรมชาติมนุษย์มักประเมินค่าของตนเองโดยการเปรียบเทียบตนเองกับสิ่งแวดล้อม ผู้หญิงบางส่วนมีความขัดแย้งกับหน้าตาธรรมชาติเดิมของตนที่รู้สึกบกพร่องกับหน้าตาเสริมแต่งอันเกิดจากการบริโภคนิยมทางสังคมที่มีดารานักแสดง นักร้อง หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นสื่อกลาง ทุกวันนี้อิทธิพลของสื่อมีความก้าวหน้าและรวดเร็วมากขึ้น สื่อจึงถือว่าเป็นตัวกลางในการกำหนดค่านิยมของยุคสมัยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านิยมด้านความงาม ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่า การทำศัลยกรรมเสริมความงามได้รับความนิยมในกลุ่มนิสิตนักศึกษาซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง และเพิ่งจะผ่านพ้นช่วงวัยมัธยมศึกษาได้ไม่นาน การเสริมความงามในช่วงเปลี่ยนผ่านของวัยจากระดับชั้นมัธยมศึกษาเป็นระดับชั้นอุดมศึกษาอาจทำให้ผู้รับการทำศัลยกรรมรู้สึกว่าได้เปลี่ยนชีวิตใหม่ มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และพร้อมจะเริ่มต้นสิ่งใหม่ ๆ ในอีกช่วงชีวิตหนึ่งที่สำคัญโดยมีภาพลักษณ์ที่ดีเป็นอาวุธ

จากการศึกษางานวิจัยของกมลกานต์ จินข้าง⁽⁴⁾ ที่ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงและมีแนวโน้มในการมองเรือนร่างเป็นเสมือนวัตถุ การทำร่างกายให้ดูดีขึ้นด้วยการทำศัลยกรรม ทำให้ตนเองรู้สึกว่ามีคุณค่าและความภาคภูมิใจ นอกจากนี้ ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ กระแสสังคมยุคปัจจุบันที่นิยมชมชอบดารานักแสดงที่มีหน้าตาสวยงาม และยอมรับว่า ผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงามมาแล้ว ทำให้คนบางกลุ่ม เช่น วัยรุ่นยอมรับค่านิยมในเรื่องความสวยเหมือนดารานักแสดง และมองว่า การทำศัลยกรรมไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่กลับช่วยทำให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาทัศนคติต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงามและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนเพศหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นระดับชั้นที่กำลังจะก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงระดับการศึกษา คือจากโรงเรียนสู่รั้วมหาวิทยาลัย ทำให้อาจจะต้องการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้มีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น และโรงเรียนเขตปทุมวันนั้นจัดว่าเป็นแหล่งใกล้ชิดกับความเจริญด้านวัตถุและความสวยงามทางสายตา ซึ่งงานวิจัยนี้อาจจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิงไทยต่อไป

คำถามการวิจัย (Research Question)

1. แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร
2. ความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร
3. ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อแนวโน้มการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมเขตปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives)

1. เพื่อศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ความภาคภูมิใจในตนเองและปัจจัยอื่นๆของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

สมมติฐาน (Hypothesis)

ไม่มี

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 280 คน โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent variable)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ โรงเรียน แผนการเรียน เกรดเฉลี่ย ศาสนา โรคประจำตัว ส่วนสูง น้ำหนัก การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง อาชีพบิดามารดา สถานะการอยู่อาศัย

ความสัมพันธ์ในครอบครัว รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว อาชีพที่อยากทำในอนาคต บุคคลต้นแบบ (ดารา, นักแสดง) งานอดิเรก แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน จำนวนเพื่อนสนิท กิจกรรมที่ทำร่วมกับโรงเรียน การคบเพื่อนเพศตรงข้าม และประสบการณ์การถูกล้อจากบุคคลอื่น

2. ข้อมูลบุคลิกภาพ
3. ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง

ตัวแปรตาม (Dependent variable)

1. แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ

แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม หมายถึง ความโน้มเอียงหรือความต้องการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ภายนอกโดยวิธีการศัลยกรรมเสริมความงามเพื่อให้มีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นตามการรับรู้ของตนเอง โดยงานวิจัยนี้ใช้แบบวัดแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ที่พัฒนาโดย นางสาวธารวิมล ดิษฐรัฐกิจ และนางสาวนภสร ตั้งฤทัยวานิชย์ ร่วมกับอาจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกิจวานิช

ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อตนเองว่าตนมีความสำคัญ ไม่มองตัวเองต่ำต้อย และประเมินตนเองว่ามีความสามารถ ยอมรับ นับถือตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง และเชื่อว่าตนสามารถประสบความสำเร็จได้ โดยงานวิจัยนี้จะใช้แบบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของ Rosenberg Self Esteem Scale (RSES) สร้างโดย Morris Rosenberg แปลเป็นฉบับภาษาไทยโดย ฐปนีย์ ตั้งจิตภักดีสกุล และพัฒนาโดย ศ.นพ.ทินกร วงศ์ปการันย์

ศัลยกรรมเสริมความงาม หมายถึง การผ่าตัดหรือการฉีดสารทางการแพทย์บนใบหน้าหรือร่างกายในคนปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะภายนอกที่ดี สวยงามขึ้นตามการรับรู้ของบุคคลนั้นๆ ในงานวิจัยนี้ การทำศัลยกรรมเสริมความงามหมายรวมถึง การผ่าตัดตาสองชั้น การผ่าตัดเสริมหรือแก้ไขรูปร่างจมูก การผ่าตัดเสริมหน้าอก การฉีดสารโบทูลินัม หรือโบท็อก การฉีดคอลลาเจน และการดูดไขมัน

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ตัวแปรต้น (Independent variable)

ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล

- โรงเรียน
- แผนการเรียน
- เกรดเฉลี่ย
- ศาสนา
- โรคประจำตัว
- ส่วนสูง
- น้ำหนัก
- ค่า BMI
- การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง
- อาชีพบิดามารดา
- สถานะการอยู่อาศัย
- ความสัมพันธ์ในครอบครัว
- รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน
- อาชีพที่อยากทำในอนาคต
- บุคคลต้นแบบ (ดารา, นักแสดง)
- งานอดิเรก
- แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน
- จำนวนเพื่อนสนิท
- กิจกรรมที่ทำร่วมกับโรงเรียน
- การคบเพื่อนเพศตรงข้าม
- ประสบการณ์ถูกล้อลู่ปล้ำลักษณะภายนอกจากบุคคลอื่น

ตัวแปรตาม (Dependent)

แนวโน้มการ
ทำศัลยกรรมเสริม
ความงาม

ปัจจัยข้อมูลบุคลิกภาพ

ปัจจัยข้อมูลทางสุขภาพจิต

- ความภาคภูมิใจในตนเอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Express Benefit and application)

1. เพื่อศึกษาแนวโน้ม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของการทำศัลยกรรมเสริมความงามในนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมเขตปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยครั้งต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน ซึ่งการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องนี้ได้เสนอแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การทำศัลยกรรมเสริมความงาม
 - 1.1 ความหมายการทำศัลยกรรมเสริมความงาม
 - 1.2 ประเภทของการทำศัลยกรรมเสริมความงาม
2. ความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 2.1 ความหมายความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 2.2 แนวคิดและทฤษฎีความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 2.3 ลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงและต่ำ
3. บุคลิกภาพ
 - 3.1 ความหมายของบุคลิกภาพ
 - 3.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพ
 - 3.3 ปัจจัยที่มีผลต่อบุคลิกภาพ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การทำศัลยกรรมเสริมความงาม

1.1 ความหมายของการศัลยกรรมเสริมความงาม

ถาวร จรุงสมิทธิ์⁽⁵⁾ ได้ให้ความหมายของศัลยกรรมเสริมความงามสรุปความได้ว่า คือ วิธีการรักษา เสริมสร้าง แต่งเติม หรือการปรับปรุงใบหน้าและร่างกายในคนปกติด้วยวิธีการผ่าตัดหรือจากการใช้เทคนิคทางการแพทย์ ให้มีลักษณะสวยงามตามนิยมในปัจจุบัน จัดเป็นศัลยกรรมสาขาหนึ่งของศัลยกรรมตกแต่งและเสริมสร้าง (Plastic and Reconstructive Surgery)

อริยา อินทามระ⁽⁶⁾ ให้ความหมายของการศัลยกรรมเสริมความงามว่า การผ่าตัดหรือวิธีการตัดแปลงเพื่อปรับปรุงสภาพใบหน้าหรือร่างกายให้ดูดีขึ้น โดยกระทำในบุคคลที่เป็นปกติ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้อวัยวะภายนอกดูดีขึ้น เช่น การผ่าตัดตกแต่งจมูก การผ่าตัดตกแต่งเปลือกตา การผ่าตัดคิ้วหน้า การผ่าตัดเสริมคาง การผ่าตัดดูดไขมันหน้าท้อง เป็นต้น

รัตนมน สายแสงจันทร์, 2553⁽⁷⁾ ให้ความหมายของการศัลยกรรมเสริมความงามไว้ว่า หมายถึง การผ่าตัดหรือการฉีดยาทางการแพทย์ลงบนใบหน้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้เกิดความงามบนใบหน้า และทำให้ลักษณะของใบหน้าเปลี่ยนไป

และในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของศัลยกรรมเสริมความงามว่า การผ่าตัดหรือการฉีดยาทางการแพทย์บนใบหน้าหรือร่างกายในคนปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะภายนอกที่ดูดี สวยงามขึ้นตามการรับรู้ของบุคคลนั้นๆ ณ ที่นี้ไม่รวมถึงการรักษาสิ่วตามคลินิกเสริมความงามหรือคลินิกผิวหนังต่าง ๆ

1.2 ประเภทของการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

สกุณา สัจจอิสริยาวุฒิ⁽⁸⁾ แบ่งประเภทของการทำศัลยกรรมเสริมความงามไว้ดังนี้

- การผ่าตัดตาสองชั้น (Double Eyelids) เป็นการผ่าตัดในบุคคลที่มีขนาดชั้นตาน้อย เพื่อให้มีขนาดชั้นตาหรือมีเนื้อที่รูปตาบนมากขึ้น มักนิยมในหมู่ชาวเอเชีย
- การผ่าตัดเสริมหรือแก้ไขรูปจมูก (Rhinoplasty) เป็นการผ่าตัดเพื่อปรับแต่งรูปทรงจมูกให้ดูโด่งมากขึ้นโดยใช้ซิลิโคนแท่ง

- การผ่าตัดเสริมหน้าอก (Breast Augmentation) เป็นการผ่าตัดเพื่อสอดถุงซิลิโคนหรือถุงน้ำเกลือเข้าไปใต้กล้ามเนื้อผิวหนังบริเวณเต้านม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน้าอกมีขนาดใหญ่ขึ้น ในปัจจุบันมีวิธีการเสริมขนาดหน้าอกด้วยไขมัน ซึ่งจะนำเนื้อเยื่อจากภายในตัวผู้ป่วย เช่น กล้ามเนื้อ ไขมันจากหน้าท้อง หรือไขมันจากบริเวณอื่นฉีดลงไปที่เต้านม
- การฉีดสารโบทูลินัม หรือโบท็อกซ์ (Botulinum Injection) เป็นการฉีดสาร Botulinum Toxin (Botox คือชื่อการค้า) ที่ได้จากเชื้อแบคทีเรีย Clostridium Botulinum โดยสารดังกล่าวจะมีผลต่อเส้นประสาท ทำให้กล้ามเนื้อเป็นอัมพาต ทางกายภาพจะใช้กับผู้ป่วยที่มีกล้ามเนื้อที่ใบหน้ากระตุกตลอดเวลา แต่ในทางศัลยกรรมเสริมความงามจะใช้เพื่อรักษารอยย่นบนใบหน้าในตำแหน่งต่างๆ เช่น หน้าผาก รอบปาก ตา เป็นต้น
- การฉีดคอลลาเจน (Collagen Injection) เป็นการนำโปรตีนที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของเนื้อเยื่อในร่างกายและผิวหนังซึ่งเรียกว่าสารคอลลาเจน นำมาฉีดเพื่อเพิ่มหรือเสริมส่วนที่ยุบลง ให้อู่อิ่มเอิบมากขึ้น
- การฉีดไขมัน (Fat Injection) โดยใช้เซลล์ไขมันจากเนื้อเยื่อร่างกายของตนเอง มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มเติมส่วนต่างๆ
- การดูดไขมัน (Liposuction) เป็นการดูดไขมันบริเวณอวัยวะส่วนเกินออกเพื่อให้ได้สัดส่วน

สืบเนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องนั้นจะพบว่า ความต้องการทำศัลยกรรมนั้นมีผลทางด้านจิตใจ ทำให้รู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจและเกิดความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น ซึ่งมีการกล่าวถึงความสัมพันธ์กันในหลายงานวิจัยดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทบทวนเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนี้

2. ความภาคภูมิใจในตนเอง

2.1 ความหมายความภาคภูมิใจในตนเอง

Bruno (อ้างถึงใน ธีระ ชัยยุทธยรรยง)⁽⁹⁾ ให้ความหมายของคำว่าความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การตัดสินคุณค่าในตนเองตามความรู้สึก เป็นการยอมรับในความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และความล้มเหลว มีอำนาจในการควบคุมตนเองด้วยความเชื่อมั่น ความหวังและความกล้าหาญ

Coopersmith⁽¹⁰⁾ ให้ความหมายไว้ว่า การพิจารณา ประเมินตนเองของบุคคลแล้วแสดงออก ในแง่ของการยอมรับตนเองหรือไม่ยอมรับตนเอง เป็นการแสดงออกให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีความเชื่อต่อตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และควมมีคุณค่าของตนเอง บุคคลอื่นสามารถรับรู้ได้จากคำพูดและท่าทีที่บุคคลนั้นแสดงออกมา

Lawrence, 1987⁽¹¹⁾ กล่าวว่า คือการที่บุคคลประเมินตนเองถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ตนเป็นอยู่จริงในปัจจุบันกับตนที่อยากจะเป็น (Ideal Self) หากมีความแตกต่างในการประเมินมากจะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และหากมีความแตกต่างน้อยจะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง

โรเซนเบิร์ก (อ้างอิงจาก พรารณา ซ้อนแก้ว)⁽¹²⁾ ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า หมายถึง การเคารพตนเอง มองเห็นตนเองเป็นคนมีค่า โดยไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบ กับบุคคลอื่นว่าดีกว่าหรือเลวกว่า และไม่คิดว่าตนเองต้องเป็นคนเลวเลิศ แต่ควรตระหนักในข้อจำกัดของตน และสามารถคาดหวังได้ว่าจะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นได้อย่างไร

The National Association for Self – Esteem (1997 :online)⁽¹³⁾ ระบุว่า ความภาคภูมิใจในตนเองหมายถึง ความสามารถในการเผชิญกับสิ่งที่ท้าทายในชีวิตตลอดจนเกิดเป็นความรู้สึกที่มีคุณค่า และรู้สึกมีความสุขกับสิ่งนั้น ๆ อย่างแท้จริง

สาวิตรี ทยานศิลป์⁽¹⁴⁾ กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การพิจารณา ตัดสินคุณค่าของตนตามความรู้สึกและทัศนคติของบุคคลที่มีต่อตนเองในเรื่องราวความสำเร็จความล้มเหลว การยอมรับตนเอง การยอมรับจากคนอื่น การมีความสามารถเพียงพอในการทำสิ่งต่างๆ การมีคุณค่าและความสำคัญต่อสังคม

มะลิ อุดมภาพ⁽¹⁵⁾ กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลว่า ตนเองนั้นเป็นบุคคลที่เก่ง มีคุณค่า มีความสามารถ มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป และมีบุคลิกลักษณะสง่าผ่าเผยเป็นที่น่าเชื่อถือ

สุพรรณิ จันทรวิเศษ⁽¹⁶⁾ ให้ความหมายเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองว่า ความภาคภูมิใจในตนเองคือการประเมินคุณค่า อันหมายถึง การประเมินคุณค่าให้กับตนเองในด้านความสามารถ ความสำเร็จ การได้รับการยอมรับจากบุคคลในสังคม ตลอดจนการมีเจตคติที่ดีต่อตนเอง

นริศรา จิตรสำนึก⁽¹⁷⁾ กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองหมายถึง คือ เจตคติที่บุคคลมีต่อตนเองและยอมรับในความสามารถของตนเอง ซึ่งเกิดจากความเชื่อมั่นและการมองเห็นคุณค่าในตนเอง

สุกัญญา พิระวรรณกุล⁽¹⁸⁾ ให้ความหมายเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองว่า หมายถึง การรับรู้ของตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ คุณความดี และความมีพลังอำนาจในตน

ปรารธนา ช้อนแก้ว⁽¹²⁾ สรุปว่าความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึงการพิจารณาตัดสินคุณค่าของตนตามความรู้สึก และทัศนคติที่มีต่อตนเองในเรื่องความสำเร็จความล้มเหลว การยอมรับจากบุคคลอื่น ซึ่งการประเมินคุณค่านี้นำไปสู่การยอมรับตนเอง มีความพอใจในตนเอง มีความเชื่อมั่นในการกระทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จ

พวงทอง อินใจ⁽¹⁹⁾ สรุปว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองมีความสามารถ มีคุณค่า มีความสำคัญอันเนื่องมาจากความสำเร็จในสิ่งที่คาดหวัง รวมทั้งการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น เช่นบิดา มารดา ครูอาจารย์ เพื่อน

จุฑามาศ แหนจอน⁽²⁰⁾ กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทั้งทางบวกและทางลบ ถ้ามีการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้น จะทำให้บุคคลนั้นพัฒนาขั้นสูงคือรู้จักเข้าใจ และยอมรับตนเอง

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง คือ ความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อตนเองว่าตนมีความสำคัญ ไม่มองตัวเองต่ำต้อย และประเมินตนเองว่ามีความสามารถยอมรับ นับถือตนเอง มีความภาคภูมิใจต่อตนเอง และเชื่อว่าตนสามารถประสบความสำเร็จได้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีความภาคภูมิใจในตนเอง

ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจไว้ ดังนี้

Maslow อ้างถึงใน อรพินทร์ ชูชม⁽²¹⁾ ได้จัดลำดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ชั้น ซึ่งความต้องการความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในชั้นที่ 4 รองลงมาจากความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self – Actualization) ซึ่งเป็นชั้นสูงสุด ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นจากการที่ผู้อื่นให้การยอมรับ โดยดูจากการตอบสนองของพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนรุ่นเดียวกัน และมักต้องอาศัยความเชี่ยวชาญหรือความสามารถบางอย่างของบุคคลนั้นประกอบด้วย

การประเมินความภาคภูมิใจในตนเองจะออกมาในรูปของทัศนคติหรือความเชื่อว่าจะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการกระทำสิ่งต่าง ๆ จะต้องใช้ความพยายามมากเท่าใด จะเสียใจหรือไม่ถ้าล้มเหลว หากประเมินแล้วอยู่ด้านบวกก็จะเกิดความเชื่อมั่นในคุณค่าแห่งตน ความรู้สึกนี้หากได้รับการตอบสนองจะนำไปสู่ความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเข้มแข็ง เชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถเพียงพอที่จะกระทำสิ่งต่างๆ รู้สึกว่าตนเองมีประโยชน์ และมีความสำคัญต่อโลก ในทางกลับกัน หากไม่ได้รับการตอบสนองจะรู้สึกมีปมด้อย อ่อนแอ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้หรือช่วยได้น้อย

คนเรามักปรารถนาที่จะมีความรู้สึกมั่นคง มีการประเมินคุณค่าตนเองสูง นับถือและภาคภูมิใจในตนเอง รวมทั้งได้รับการเห็นคุณค่าจากผู้อื่น การรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองจะช่วยเหลือสถานะทางจิตใจให้สอดคล้องกับความคาดหวังในความสำเร็จ การได้รับการยอมรับและความเข้มแข็งทางจิตใจ จะเป็นผลให้บุคคลปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดีขึ้น

2.3 ลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงและต่ำ

Coopersmith⁽¹⁰⁾ เสนอลักษณะของบุคคลที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูงและต่ำ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปไว้เป็นตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงและต่ำ

ลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง	ลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ
1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง	1. ไม่ค่อยเชื่อมั่นในตนเอง
2. ไม่ค่อยเครียดหรือวิตกกังวล	2. รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไม่เห็นความสามารถของตนเอง รู้สึกว่าตนมีข้อบกพร่อง
3. มีความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยสูง	3. หากต้องเผชิญกับปัญหาที่ไม่เคยเจอมาก่อน จะมีความวิตกกังวลและความเครียดสูง
4. มองว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีความสำคัญ มีค่าแก่การเคารพนับถือ	4. ท้อแท้ง่าย ไม่มีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ
5. ไม่ถูกรบกวนกระเทือนจากการตัดสินใจ การวิจารณ์ หรือการตำหนิของผู้อื่นได้ง่าย	5. หลีกเลี่ยงการแก้ไขปัญหา
6. ไม่ค่อยเกิดกลไกป้องกันตนเอง	6. ยึดติด มักอยู่กับที่ที่เคยชินเพราะรู้สึกปลอดภัย ไม่มีความยืดหยุ่น
7. ยอมรับความจริง	7. กลัวทำให้ผู้อื่นโกรธ
8. มีความตั้งใจจริงที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ	8. หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์และอิทธิพลของสังคม
9. ไม่ท้อแท้ง่าย	9. มักใช้กลไกป้องกันตนเอง
10. มีความสุขกับชีวิตตนเอง	10. มีลักษณะเก็บกด
11. มีความคิดสร้างสรรค์ที่มีประโยชน์	
12. มีความกระตือรือร้นในการทำสิ่งต่างๆ	
13. กล้าทำงานที่ท้าทาย	

2.4 ความสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเอง

ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการปรับตัวทางอารมณ์สังคมโดยเฉพาะในวัยเด็กที่มีการเปลี่ยนแปลงช่วงต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว สำหรับเด็กแล้วความภาคภูมิใจในตนเองนับว่าสำคัญมาก เพราะเป็นพื้นฐานของการใช้ชีวิต ทั้งทางด้านสังคมและอารมณ์ล้วนเกิดจากการมีความภาคภูมิใจในตนเองทั้งสิ้น บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงจะสามารถเผชิญกับอุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้ดีกว่าบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ เพราะจะสามารถยอมรับสถานการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกผิดหวังและท้อแท้ใจด้วยความเชื่อมั่นในตนเองด้วยความหวังและความกล้าหาญ ซึ่งจะเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จ มีความสุข สามารถดำเนินชีวิตตามที่ตนปรารถนาได้อย่างดี (Qubein. 1983 อ้างใน จันทรฉาย พัทธ์ศิริกกุล)⁽²²⁾

นอกจากนี้พบว่าผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีพลังในการหลีกเลี่ยงปัญหารุนแรงในอนาคตได้เป็นอย่างดี (American Psychiatric Association. อ้างใน Pope)⁽²³⁾ ความภาคภูมิใจในตนเองนี้เป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองตามความเป็นจริงและมีความถ่อมตน (Bruno.1983 อ้างใน จันทรฉาย พัทธ์ศิริกกุล)⁽²²⁾ ซึ่งจะเห็นได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นลักษณะสำคัญที่ควรปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก (ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา)⁽²⁴⁾

3. บุคลิกภาพ

3.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

ฮิลการ์ดและแอดคินสัน (อ้างอิงถึงใน เต็มศักดิ์ คทวนิช)⁽²⁵⁾ ได้ให้ความหมายไว้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง รูปแบบต่างๆ ของการกระทำ รวมทั้งวิถีคิด โดยบุคลิกภาพจะทำหน้าที่กำหนดแนวทางการปรับตัวของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อม

พล็อตนิค (Plotnik)⁽²⁶⁾ กล่าวถึงความหมายของ บุคลิกภาพว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลในรูปแบบความคิด ความรู้สึก การแสดงพฤติกรรมในการตอบสนองต่อบุคคล สถานการณ์ และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ทางสังคม

เวย์เทน (อ้างอิงถึงใน เต็มศักดิ์ คทวนิช)⁽²⁵⁾ ได้ให้ความหมายไว้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมที่ค่อนข้างคงทนถาวรบุคคลนอกจากนี้ยังส่งผลต่อวิธีการที่บุคคลจะใช้ในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

นิภา นิธยาน⁽²⁷⁾ ให้ความหมายของคำว่า บุคลิกภาพ ไว้ว่า บุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันเด่นชัด สามารถทำให้ผู้อื่นสามารถมองเห็นได้แม้ในระยะไกล มาจากรากศัพท์ภาษาละติน Persona ซึ่งแปลว่า หน้ากากที่ตัวละครกรีกโรมันในสมัยก่อนใส่เพื่อแสดงให้ผู้ชมเห็น

ดาวรัตน์ แท่นรัตน์⁽²⁸⁾ ให้คำนิยามของคำว่าบุคลิกภาพไว้ว่า ลักษณะเด่นของบุคคลที่สามารถทำให้ผู้อื่นรับรู้ แยกแยะได้ เช่น ลักษณะท่าทางการเดิน อิริยาบถ การยิ้ม เป็นต้น

สมิต สัจฉกร⁽²⁹⁾ ให้ความสำคัญของบุคลิกภาพของแต่ละคนไว้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะต่อหน้าที่การงาน เพราะบุคลิกภาพส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้พบเห็น

Smith, Sarason and Sarason⁽³⁰⁾ กล่าวว่า บุคลิก คือ การรับรู้พฤติกรรมรวมทั้งหมดของบุคคลนั้น ๆ ทำให้สามารถรับรู้ความคิดความอ่าน ความต้องการ และสามารถแยกแยะลักษณะของบุคคลคนหนึ่งออกจากอีกคนหนึ่งได้

สุชา จันท์ธอม⁽³¹⁾ บุคลิกภาพหมายถึง ลักษณะที่สำคัญต่อการปรับตัวของบุคคล ได้แก่ รูปร่างหน้าตาท่าทาง ความสามารถ แรงจูงใจ การแสดงอารมณ์ และผลที่เกิดจากประสบการณ์

วารุณี ธนวรพิช⁽³²⁾ บุคลิกภาพหมายถึง ลักษณะที่ปรากฏภายนอก และลักษณะภายในของบุคคลนับแต่รูปร่างหน้าตา กิริยาท่าทางเจตคติ แรงจูงใจ สติปัญญาความคิดเห็น ความสามารถ ปฏิกริยาตอบสนองทางอารมณ์ ลักษณะประจำตัวต่าง ๆ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อประสบการณ์และส่วนที่เหลือค้ำจากประสบการณ์

ศรีเรื่อน แก้วกั้งวาล⁽³³⁾ อธิบายความหมายของบุคลิกภาพว่าหมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ ทั้งในส่วนภายในและภายนอก มีลักษณะซับซ้อนและมีแบบเฉพาะตน

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยให้ความหมายของบุคลิกภาพ คือ ลักษณะภายนอกที่ปรากฏออกมาในรูปแบบของลักษณะท่าทาง กิริยา ความคิดความอ่าน ลักษณะประจำตัว ซึ่งทำให้เป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลนั้น ๆ สามารถแยกแยะแต่ละคนออกจากอีกคนหนึ่งได้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะค่อนข้างคงทน เปลี่ยนแปลงได้ยาก

3.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพ

ผู้วิจัยขอแนะนำเสนอทฤษฎีบุคลิกภาพซึ่งเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่ ทฤษฎีบุคลิกภาพของคาร์ล จี จุง (Carl G. Jung) แนวคิดบุคลิกภาพตามแบบของไมเยอร์ บริกจ์ และ ดังนี้

ทฤษฎีบุคลิกภาพของคาร์ล จี จุง (Carl G. Jung)

กัญยา สุวรรณแสง⁽³⁴⁾ ได้สรุปลักษณะของบุคลิกภาพไว้ 2 ประเภท คือ แบบแสดงตัว และแบบเก็บตัว ดังนี้

1. บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extrovert Personality) เป็นลักษณะบุคคลที่ชอบการแสดงออก ไม่ว่าจะในเชิงคำพูดหรือกิริยาท่าทาง มีความคล่องตัวสูง แสดงตัวเป็นกันเอง รู้จักคนง่ายชอบเป็นหัวหน้า ชอบจัดการเรื่องต่าง ๆ ชอบงานที่ต้องติดต่อประสานงานกับผู้อื่น

2. บุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert Personality) เป็นลักษณะบุคคลที่ชอบอยู่โดดเดี่ยวไม่ชอบการแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของกิริยาท่าทาง ความคล่องตัวในการกระทำหรือการพูดก็ตาม ไม่ชอบเข้าสังคมไม่ชอบการมีเพื่อนมาก ๆ ชอบทำอะไรตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม ยึดมั่นในความรู้สึกของตนเอง

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว	บุคลิกภาพแบบเก็บตัว
1. มีความเชื่อบนรากฐานความจริงจากข้อมูลซึ่งได้มาอย่างยุติธรรม	1. การตัดสินใจมักขึ้นอยู่กับตัวเอง
2. อุปนิสัยถูกควบคุมโดยความจำเป็น	2. มีมาตรฐานกฎเกณฑ์ที่แน่นอนเพื่อควบคุมอุปนิสัย
3. พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์	3. ไม่ค่อยยืดหยุ่นและปรับตัว
4. ไม่ค่อยพะวงถึงตัวเองมากนัก	4. พะวงถึงตัวเองมากเป็นพิเศษ
5. การปรับตัวมักเป็นรูปแบบของการชดเชย	5. การปรับตัวมักเป็นรูปแบบของการหลบหนี
6. ถ้าจะเกิดความผิดปกติทางใจมักจะเป็นประเภทไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้	6. ถ้าจะเกิดความผิดปกติทางใจมักจะเป็นประเภทวิตกกังวล Anxiety

แนวคิดบุคลิกภาพตามแบบของไมเยอร์ บริกจ์ (Myers-Briggs Type Indicator: MBTI อ้างถึงในธาริณี)⁽³⁵⁾ มีลักษณะบุคลิกภาพ 8 แบบ ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะการแสดงความสนใจของบุคคล เป็นบุคลิกภาพที่แต่ละคนแสดงต่อบุคคลอื่น แบ่งเป็น

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว

บุคลิกภาพแบบเก็บตัว

E: Extraversion

< ----- >

I: Introversion

2. ลักษณะการหาข้อมูล เป็นวิธีที่บุคคลใช้ในการหาข้อมูลในเรื่องต่าง ๆ แบ่งเป็นบุคลิกภาพแบบหาข้อมูลตามความเป็นจริง และบุคลิกภาพแบบหาข้อมูลโดยการหยั่งรู้

บุคลิกภาพแบบหาข้อมูลตามความเป็นจริง

บุคลิกภาพแบบหาข้อมูลโดยการหยั่งรู้

S: Sensing

< ----- >

N: Intuition

3. ลักษณะการตัดสินใจ เป็นวิธีที่บุคคลใช้ในการตัดสินใจหรือตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ แบ่งเป็นบุคลิกภาพแบบตัดสินใจโดยใช้เหตุผล และบุคลิกภาพแบบตัดสินใจโดยใช้ความรู้สึก

บุคลิกภาพแบบตัดสินใจโดยใช้เหตุผล
ความรู้สึก

บุคลิกภาพแบบตัดสินใจโดยใช้

T: Thinking

< ----- >

F: Feeling

4. ลักษณะการปฏิบัติงาน เป็นวิธีที่บุคคลใช้ในการทำงานหรือใช้ติดต่อกับผู้อื่น แบ่งเป็นบุคลิกภาพแบบทำงานโดยใช้แผน และบุคลิกภาพแบบทำงานโดยใช้ความยืดหยุ่น

บุคลิกภาพแบบทำงานโดยใช้แผน

บุคลิกภาพแบบทำงานโดยใช้ความ

ยืดหยุ่น

J: Judgment

< ----- >

P: Perception

ตารางแสดงรายละเอียดมาตรวัดทั้ง 4 ดังนี้ (มนัสนันท์ หัตถศักดิ์)⁽³⁶⁾

ตารางที่ 3 มาตรวัดสิ่งที่บุคคลชอบหรือให้ความสนใจที่จะสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเรียกว่า EI scale

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว E: Extrovert	บุคลิกภาพแบบเก็บตัว I: Introvert
เปิดเผย ตรงไปตรงมา แสดงตัว	ครุ่นคิด คำนึง
เน้นผลสำเร็จ เป้าหมาย	เน้นกระบวนการ
ชอบทำโครงการระยะสั้น	ชอบทำโครงการระยะยาว
ชอบพูดมากกว่าเขียน	ชอบเขียนมากกว่าพูด
ชอบพบปะผู้คน	ชอบความสงบ

ตารางที่ 4 มาตรวัดสิ่งที่บุคคลวิิหาข้อมูลของบุคคลเรียกว่า SN scale

บุคลิกภาพแบบหาข้อมูลตามความเป็นจริง S:	บุคลิกภาพแบบหาข้อมูลโดยการหยั่งรู้ N: Intuition
เคร่งครัดในการหาข้อมูล	ไม่ค่อยเคร่งครัดในการหาข้อมูล
หาข้อมูลโดยประสาทสัมผัส หรือความจริงที่เคยสัมผัสมา	หาข้อมูลโดยการคาดคะเนเองหรือเดาว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น
หาข้อมูลจากภายนอก	ใช้การคาดเดาสันนิษฐาน
สนใจรายละเอียด	สนใจภาพรวม
มีแนวโน้มชี้แจงเหตุผลได้ดี	มีแนวโน้มในการชักจูงได้ดี

ตารางที่ 5 มาตรฐานวิธีการตัดสินใจของบุคคลโดยทั่วไปเรียกว่า TF Scale

บุคลิกภาพแบบตัดสินใจโดยใช้เหตุผล T: Thinking	บุคลิกภาพแบบตัดสินใจโดยใช้ความรู้สึก F: Feeling
ชอบใช้การวิเคราะห์ ชอบใช้การสังเคราะห์	ชอบใช้การสังเคราะห์
ตัดสินใจจากข้อมูลที่เป็นจริงที่สัมผัสได้พิสูจน์ได้	ตัดสินใจจากค่านิยม
ยึดหลักเหตุผลเป็นหลัก	คำนึงถึงความรู้สึก
ชอบแก้ปัญหาอย่างมีระบบ	ชอบแก้ปัญหาตามสถานการณ์
ตัดสินใจเด็ดขาด ชัดเจน	ตัดสินใจแบบมีหลายทางเลือก
สนใจประเด็นรายละเอียด	สนใจภาพรวม
มีกำหนดระยะเวลาแน่นอน	ไม่ชอบการขีดวงจำกัดในระยะเวลา

ตารางที่ 6 มาตรฐานวิธีการปฏิบัติงาน หรือวิธีทำงานเรียกว่า JP Scale

บุคลิกภาพแบบทำงานโดยใช้แผน J: Judgment	บุคลิกภาพแบบทำงานโดยใช้ความยืดหยุ่น P: Perception
ชอบการวางแผนและทำตามแผนอย่างเคร่งครัด	ชอบการวางแผนที่พร้อมจะเปลี่ยนได้ทุกเมื่อ ยืดหยุ่นตามสถานการณ์
ชอบการทำงานที่มีขั้นตอนอย่างชัดเจน	ชอบทำงานที่กำหนดไว้เพียงกว้าง ๆ
ชอบให้มีการทำตามกฎ ระเบียบ	ชอบให้มีการปฏิบัติอย่างยืดหยุ่น

แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (Maudsley Personality Inventory) เป็นแบบทดสอบบุคลิกภาพ ซึ่ง Eysenck (อ้างอิงจาก Kendell)⁽³⁷⁾ คิดขึ้น มีข้อคำถามทั้งหมด 48 ข้อ การทดสอบแบบนี้ใช้สำหรับประเมินบุคลิกภาพที่แสดงออกใน 2 ด้าน คือ

- 3.1.ด้านพฤติกรรม Extraversion–Introversion ใช้ Extraversion scale (E Scale)
- 3.2. ด้านอารมณ์ Neuroticism – Stability ใช้ Neuroticism Scale (N Scale)

ซึ่ง Eysenck ได้ให้คำจำกัดความลักษณะบุคลิกภาพดังกล่าว ดังนี้

Extraversion หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ชอบเข้าสังคม แสดงพฤติกรรมที่ไม่ได้ระมัดระวัง ชอบสนุกสนาน ไม่จำเจ มองโลกในแง่ดี แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย

Introversion หมายถึง ลักษณะบุคคลที่ชอบเก็บตัว แสดงพฤติกรรมที่เต็มไปด้วยความระมัดระวัง มีแผนการล่วงหน้า เอาจริงเอาจัง เจ้าระเบียบ ไม่แสดงอารมณ์ ไม่ชอบวุ่นวาย อาจมองโลกในแง่ร้าย ไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ

Neuroticism หมายถึง ลักษณะบุคคลที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย คิดมาก มักมีความโน้มเอียงที่จะเป็นวิตกกังวลได้ง่าย เมื่อมีปัญหาสะท้อนอารมณ์ และมักมีการบ่น (Complain) ของอาการโรคทางกายที่เกิดจากความวิตกกังวล

Stability หมายถึง ลักษณะบุคคลที่แสดงถึงการมีอารมณ์มั่นคง หนักแน่น ตรงข้ามกับ Neuroticism

3.3 ปัจจัยที่มีผลต่อบุคลิกภาพ

Hurlock⁽³⁸⁾ กล่าวว่า บุคลิกภาพเป็นผลรวมของพัฒนาการทั้งทางร่างกาย สติปัญญาอารมณ์ และสังคม ซึ่งเป็น ขบวนการเปลี่ยนแปลงที่มีระบบ ระเบียบที่สลับซับซ้อนสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันในทุกๆ ด้าน ซึ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของบุคลิกภาพแบ่งได้ 2 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางพันธุกรรมและสรีรวิทยา (Genetic – Physiological Factor)

1.1 พันธุกรรม เป็นตัวถ่ายทอดสิ่งที่เป็นมรดก ทางพันธุกรรมจาก พ่อแม่และบรรพบุรุษเป็นตัวกำหนดขอบเขตความสามารถต่าง ๆ ของมนุษย์ รวมทั้งลักษณะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น สีตา สีผม โครงสร้างของรูปร่างหน้าตาโดยมีสิ่งแวดล้อม เช่น ลักษณะการเลี้ยงดู ของพ่อแม่ ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศเป็นตัวกระตุ้นหรือตัวกดให้บุคคลนั้น พัฒนาไปได้ เต็มตามศักยภาพหรือไม่ทั้งทางด้าน สติปัญญา รูปร่าง หน้าตา รวมทั้งลักษณะทางอารมณ์

1.2 องค์ประกอบทางสรีระวิทยา เป็นผลจากพันธุกรรมและการพัฒนาตามวัย ซึ่งจะพัฒนาไปสู่วุฒิภาวะโดยแต่ละคนจะมีระยะเวลาการเจริญเติบโตไม่เท่ากัน

2. องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม

2.1 ประสบการณ์ ในวัยเด็กความสัมพันธ์กับมารดาหรือตัวแทนของมารดาและความสัมพันธ์ในครอบครัว เป็นสิ่งที่เด็กจะเรียนรู้และเลียนแบบ จะสังเกตได้ว่า เด็กมักจะมีบุคลิกภาพหลายอย่าง คล้ายพ่อแม่หรือบุคคลใกล้ชิดในวัยเด็ก

2.2 อิทธิพลของวัฒนธรรม ผลของวัฒนธรรม ศาสนา ความเชื่อ จะมีอิทธิพลต่อค่านิยมและทัศนคติของบุคคล เช่น สังคมอเมริกันให้ความสำคัญกับเรื่องเศรษฐกิจ การรู้จักพึ่งตนเองจะพบว่า คนอเมริกันมีลักษณะเชื่อมั่นตนเอง ส่วนในสังคมไทยให้ความสำคัญกับระบบอาวุโส ดังนั้น บุคลิกภาพของบุคคลส่วนใหญ่ เห็นว่าบุคคลที่มีลักษณะดี คือ อ่อนน้อม ถ่อมตน เป็นต้น

2.3 เหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต บุคคลแต่ละบุคคลจะได้รับประสบการณ์ไม่เหมือนกัน ตั้งแต่เกิดมา เช่น ลำดับที่ของการเกิด สถานภาพของบุคคล บทบาทที่เปลี่ยนไปสิ่งเหล่านี้ จะมีอิทธิพลทำให้บุคลิกภาพของบุคคลเปลี่ยนไป เช่น บุคคลบางคนเมื่ออยู่ในครอบครัวจะมีลักษณะเป็นเด็กทำอะไรตามใจพ่อแม่ แต่เมื่อไปอยู่ที่ทำงานมีบทบาทเป็นหัวหน้าหน่วยงานก็มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้นำ แสดงว่าทั้งอิทธิพลของสังคมที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพของบุคคล

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศส่วนใหญ่จะศึกษาความต้องการทำศัลยกรรมในวัยผู้ใหญ่ ซึ่งงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่มีต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงามของบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นน่าจะยังมีไม่มากนัก ดังจะขอยกมาต่อไปนี้

งานวิจัยของ Shin และ Shin⁽³⁹⁾ กล่าวว่า หากวัยรุ่นเคยถูกเพื่อนล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองแม้เพียงครั้งเดียว จะสามารถทำให้เกิดความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ได้ทันที เพราะวัยรุ่นไม่ต้องการถูกมองว่าแตกต่างไปจากกลุ่มเพื่อน ไม่อยากถูกล้อเลียนหรือมีสมยานามในทางลบ

พรรณวิภา แสงเดือนฉาย (อ้างถึงใน รัตนมน สายแสงจันทร์)⁽⁷⁾ ศึกษาเปรียบเทียบความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ การให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ และการประเมินตนเองเสมือนวัตถุของสตรีไทยที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย วัยผู้ใหญ่ตอนต้น และวัยผู้ใหญ่ตอนกลาง พบว่า กลุ่มตัวอย่างสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีค่าเฉลี่ยคะแนนความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างสตรีวัยรุ่นตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศิริรัตน์ กิจกาญจนไพบุลย์⁽⁴⁰⁾ ศึกษาเรื่องความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ และการรับรู้ตนเองเสมือนวัตถุ ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบมาตราวัดความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ และมาตราวัดการรับรู้ตนเองเสมือนวัตถุ พบว่า

การรับรู้ตนเองมีคุณค่ามีความสัมพันธ์ทางบวก และช่วยพยากรณ์ความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

Donna Henderson-King ศึกษามาตรวัดการยอมรับศัลยกรรมเสริมความงาม⁽⁴¹⁾ (Acceptance to Cosmetic Surgery Scale) ตามแนวคิดของ Cash⁽⁴²⁾ เกี่ยวกับสิ่งที่ส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องรูปลักษณ์ทั้ง 2 สาเหตุ ได้แก่ ประสบการณ์ส่วนบุคคล และอิทธิพลทางสังคม ซึ่งปัจจัยภายในตัวบุคคล เช่น การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นหนึ่งในองค์ประกอบของมาตรวัดนี้ จากงานวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงามเพื่อเติมเต็มความต้องการภายในตนเอง

ประวีณา ธาดาพรหม⁽⁴³⁾ กล่าวว่า รูปลักษณ์เป็นมุมมองของบุคคลที่มีต่อร่างกายภายนอกของจนที่ปรากฏ รวมถึงความรู้สึกนึกคิดของตนเองต่อรูปลักษณ์ที่เป็นอยู่ ดังนั้น รูปลักษณ์จึงเป็นส่วนสำคัญที่จะกำหนดอัตมโนทัศน์ของบุคคลให้ไปในทิศทางใด โดยเชื่อมโยงกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

Sarwer และคณะ⁽⁴⁴⁾ พบว่า การมีภาพพจน์ต่อรูปลักษณ์ในทางลบมีความสัมพันธ์กับเจตคติในทางบวกต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงาม บุคคลที่มีการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเองในด้านลบหรือมีความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ตนเองต่ำ จะมองว่าการทำศัลยกรรมเสริมความงามจะทำให้ตนมีอัตมโนทัศน์ต่อตนเองดีขึ้น

Brown และคณะ⁽⁴⁵⁾ ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำศัลยกรรมของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สื่อที่ดึงดูดต่อการทำศัลยกรรม ความต้องการที่จะมีรูปลักษณ์ภายนอกที่สวยงาม และผู้ที่มีค่าดัชนีมวลกาย (BMI) ที่ไม่ได้มาตรฐานปัจจัยการทำศัลยกรรมของสตรีวัยกลางคนชาวอังกฤษ จำนวน 204 คน ในหัวข้อ Factors that motivate people to undergo cosmetic surgery พบว่า ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างอยากทำศัลยกรรม ได้แก่ ความเชื่อว่าจะทำให้ตัวเองดูดีขึ้น การบริโภคสื่อที่เกี่ยวข้องกับการทำศัลยกรรม ความพึงพอใจในรูปร่างของตัวเอง และการดึงดูดทางเพศ

จากการศึกษางานวิจัยของ David B Sarwer และคณะ⁽⁴⁶⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพึงพอใจในรูปร่างของตนเองกับการศัลยกรรม พบว่า ผู้ที่เข้ารับการศัลยกรรมเสริมความงามส่วนใหญ่ต้องการให้ภาพลักษณ์ของตนเองดีขึ้น เกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง

Viren Swami และคณะ⁽⁴⁷⁾ ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยบุคลิกภาพและปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับการศัลยกรรมเสริมความงามของนักศึกษาจำนวน 322 คน พบว่า ปัจจัยที่ทำให้ยอมรับได้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ได้แก่ เพศและอายุ

Amy Brown และคณะ⁽⁴⁵⁾ ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงามในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงจำนวน 119 คน และเพศชายจำนวน 89 คน ช่วงอายุตั้ง 18 – 59 ปี พบว่า เพศหญิงมีความต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่าเพศชาย ปัจจัยทำนายแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม คือ ผู้ที่มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ รองลงมาคือ การมีบุคคลใกล้ชิดที่เคยมีประสบการณ์การทำศัลยกรรมเสริมความงามมาก่อน (เพื่อนหรือคนในครอบครัว) ทั้งนี้ การรับสื่อต่าง ๆ ไม่ใช่ปัจจัยในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

ในทางตรงกันข้ามกับการศึกษาของ Crockett, Richard J.⁽⁴⁸⁾ ซึ่งเกี่ยวกับการติดตามชีวิตของคนที่เข้ารับการศัลยกรรม พบว่า ผู้ที่มีแนวโน้มตัดสินใจจะทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นกลุ่มบุคคลที่ติดตามดูรายการเรียลลิตีดังกล่าว เนื่องจากดูแล้วมีความปลอดภัย เกิดความคล้อยตาม และเห็นผลลัพธ์ที่ดีของการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย (Research Design)

การวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง

ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample)

ประชากรเป้าหมาย (Target Population) คือ นักเรียนเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาพื้นที่ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประชากรตัวอย่าง (Population Samples) คือ นักเรียนเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาพื้นที่ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2557 โดยผู้วิจัยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) คือ นักเรียนเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2557 โดยมีโรงเรียนที่เปิดสอนจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และมีนักเรียนเพศหญิง ทั้งหมด 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

ตารางที่ 7 จำนวนนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558

ชื่อโรงเรียน	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	106	45
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	135	63
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา	585	150
โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	112	22
รวม	938	280

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling technique) สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น โดยสุ่มนักเรียนจากโรงเรียนแต่ละโรงมาโรงละ 3 ห้อง แบ่งเป็นห้องแผนการเรียนวิทย์-คณิต ศิลป์-คำนวณ และศิลป์-ภาษา อย่างละ 1 ห้องเรียน โดยวิธีการจับสลาก

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คำนวณขนาดตัวอย่างในการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Studies) โดยใช้สูตร Yamane

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร คือ 940 คน จากข้อมูลจำนวนนักเรียนจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

e = ความคลาดเคลื่อนในระดับนัยสำคัญ 0.05

$$\text{แทนค่า } n = \frac{938}{1 + 938(0.05)^2}$$

$$n = 280$$

เครื่องมือที่ใช้วัด

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

ส่วนที่1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ โรงเรียน แผนการเรียน เกรดเฉลี่ย ศาสนา โรคประจำตัว ส่วนสูง น้ำหนัก การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง อาชีพบิดามารดา สถานะการอยู่อาศัย ความสัมพันธ์ในครอบครัว รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน อาชีพที่อยากทำในอนาคต บุคคลต้นแบบ (ดารา, นักแสดง) งานอดิเรก แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน จำนวนเพื่อนสนิท กิจกรรมที่ทำร่วมกับโรงเรียน การคบเพื่อนเพศตรงข้าม และประสบการณ์การถูกล้อรูปลักษณ์ภายนอกจากบุคคลอื่น

ส่วนที่2 แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (The Maudsley Personality Inventory)

แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (The Maudsley Personality Inventory) สร้างโดย H.J.Eysenck เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งสมทรงและคณะ⁽⁴⁹⁾ ได้แปลและเรียบเรียงขึ้นเป็นภาษาไทย หาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการทดสอบ Test-Retest กับกลุ่มนักเรียนนายเรือ

อากาศ จำนวน 59 นาย ได้ค่าความเที่ยงของ Scale-E = 0.91 และ Scale-N = 0.90 เป็น Self-rating scale ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 48 ข้อ ประเมินบุคลิกภาพ 2 มิติ ดังนี้

2.1 มิติบุคลิกภาพเชิงพฤติกรรม (Scale E) ได้แก่ พฤติกรรมแบบแสดงออก (Extroversion) แบบเก็บตัว (Introversion) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 24 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 4, 5, 8, 9, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32, 34, 36, 38, 40, 42, 44, 46 และ 48

2.2 มิติบุคลิกภาพเชิงสภาวะทางอารมณ์ (Scale N) ได้แก่ แบบหวั่นไหวทางสภาวะอารมณ์ (Stability) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 24 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45 และ 47

การตอบคำถามแต่ละข้อมี 3 ตัวเลือก คือ ใช่ ไม่แน่ใจ ไม่ใช่ และมีคะแนนของแต่ละข้อคำถามอยู่ในช่วง 0 – 2 คะแนน แต่ละ Scale จะมีคะแนนรวมตั้งแต่ 0 – 48 คะแนน วิธีการให้คะแนนจะตรวจตามเฉลย (Key) ของแบบทดสอบทั้ง Scale E และ Scale N โดยมีช่วงคะแนนของแต่ละข้อกำหนดคำถามตั้งแต่ 0 – 2 คะแนน รวมของแต่ละ Scale ได้มาจากการรวมคะแนนของแต่ละข้อคำถามใน Scale นั้น ๆ

การแปลความหมาย

Scale E คะแนนตั้งแต่ 24 คะแนนขึ้นไปเป็นบุคลิกภาพแบบแสดงออก (Extrovert)

คะแนนน้อยกว่า 24 คะแนนเป็นบุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert)

Scale N คะแนนตั้งแต่ 24 คะแนนขึ้นไปเป็นบุคลิกภาพแบบอารมณ์หวั่นไหว (Neurotic)

คะแนนน้อยกว่า 24 คะแนนเป็นบุคลิกภาพแบบอารมณ์มั่นคง (Stability)

จากคะแนนรวมทั้ง 2 Scale นำมาจัดแบ่งประเภทของบุคลิกภาพออกเป็น 4 ประเภท ตามเกณฑ์ของแบบ

วัดบุคลิกภาพ MPI ดังนี้

1) บุคลิกภาพแบบมั่นคง – แสดงออก (Stable – Extrovert) คือบุคคลที่ได้คะแนน ใน Scale N น้อยกว่า 24 คะแนน แต่ Scale E มากกว่า 24 คะแนน

2) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว – แสดงออก (Neurotic – Extrovert) คือบุคคลที่ได้ คะแนนใน Scale N และ Scale E มากกว่า 24 คะแนน

3) บุคลิกภาพแบบมั่นคง–เก็บตัว (Stable – Introvert) คือ บุคคลที่ได้คะแนนใน Scale N และ Scale E น้อยกว่า 24 คะแนน

4) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว – เก็บตัว (Neurotic – Introvert) คือ บุคคลที่ได้คะแนนใน Scale N มากกว่า 24 คะแนน และ Scale E น้อยกว่า 24 คะแนน

ส่วนที่ 3 แบบวัดความภาคภูมิใจในตนเอง

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองใช้ Rosenberg Self Esteem Scale (RSES) สร้างโดย Morris Rosenberg แปลเป็นฉบับภาษาไทยโดย ฐปนีย์ ตั้งจิตภักดีสกุล และพัฒนาโดย ศ.นพ.ทินกร วงศ์ป

การันต์⁽⁵⁰⁾ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหา Cronbach's Alpha coefficient เท่ากับ 0.86 เป็น Self-rating scale ซึ่งประกอบด้วย คำถาม 10 ข้อ ประกอบด้วยข้อความทางบวก 5 ข้อ และข้อความทางลบ 5 ข้อ คะแนนเป็นมาตรแบบเรียงอันดับ (Ordinal rating scale) แบบ 4 มาตรา (1,2,3,4)

การตรวจให้คะแนนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ ข้อความทางบวก 5 ข้อ คือ 1, 3, 4, 7, 10 การให้คะแนน “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “เห็นด้วย” “ไม่เห็นด้วย” “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” เท่ากับ 4, 3, 2, 1 คะแนน ตามลำดับ และข้อความทางลบ 5 ข้อ คือ 2, 5, 6, 8, 9 การให้คะแนน “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “เห็นด้วย” “ไม่เห็นด้วย” “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” เท่ากับ 1, 2, 3, 4 คะแนน ตามลำดับ คะแนนรวมมีตั้งแต่ 10-40 คะแนน โดยคะแนนที่มากบ่งบอกถึงระดับการ เห็นคุณค่าในตนเองที่สูง

การแปลความหมายคะแนน แบ่งเป็น 3 ระดับ

คะแนน 30.02 - 40.00	คะแนน	แปลผล	มีความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับสูง
คะแนน 20.01 - 30.01	คะแนน	แปลผล	มีความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในปานกลาง
คะแนน 10.00 - 20.00	คะแนน	แปลผล	มีความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับต่ำ

ส่วนที่ 4 แบบวัดแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

เป็นแบบวัดที่พัฒนาโดย นางสาวธารวิมล ดิษฐรักษ์ และนางสาวนภสร ตั้งฤทัยวานิชย์⁽⁵¹⁾ จากโครงการวิจัยทางจิตวิทยาที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในรูปลักษณ์ การเห็นคุณค่าในตนเอง กับแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม⁽⁵⁴⁾ โดยมี อาจารย์ ดร.อภิขญา ไชยวุฒิกถกรณวานิช เป็นผู้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เดิมมีจำนวนข้อกระทงทั้งสิ้น 20 ข้อ จากนั้นจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข และนำมาตรวจวัดที่ปรับแก้แล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง หาค่าความเที่ยงของมาตรวัด (Corrected Item- Total Correlation – CITC) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.938 และตรวจสอบความตรงของมาตรวัดโดยพิจารณาค่าสถิติดีคินีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออลคิน พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.836 และคงเหลือข้อกระทงที่ผ่านการคำนวณค่าสหสัมพันธ์เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์หาค่าประกอบต่อไปทั้งสิ้น 17 ข้อ

มาตรวัดนี้ใช้รูปแบบการรายงานตนเอง แล้วให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวที่ตรงกับตนเองมากที่สุด โดยมีข้อกระทงทางบวก ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17 และข้อกระทงทางลบ ได้แก่ ข้อ 1 และ 11 ซึ่งข้อกระทงทางลบจะได้รับการกลับค่าคะแนนก่อนที่จะนำมารวมคะแนนกับข้ออื่นๆ

ตรวจให้คะแนนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ ข้อความทางบวก การให้คะแนน “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “เห็นด้วย” “เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกัน” “ไม่เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” เท่ากับ 5, 4, 3, 2, 1 คะแนน ตามลำดับ และข้อความทางลบ การให้คะแนน “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “เห็นด้วย” “เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกัน” “ไม่เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” เท่ากับ 1, 2, 3, 4 คะแนน ตามลำดับ

ช่วงคะแนนสูง หมายถึง บุคคลที่มีแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูง ช่วงคะแนนต่ำ หมายถึง บุคคลที่มีแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงามต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูล โดยผู้วิจัยศึกษาจากแหล่งข้อมูลออนไลน์ เอกสาร เอกสารราชการ หนังสือวารสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ รายงานการประชุม และเอกสารอื่นๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ
2. ผู้วิจัยขอหนังสือจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อส่งถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
3. นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลยื่นต่อโรงเรียนดังกล่าว
4. เมื่ออนุญาตให้ทำการวิจัย ผู้วิจัยเข้าพบครูประจำชั้นขอเวลาจากคาบที่สะดวก เพื่อขอความร่วมมือและชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

5.1 ผู้วิจัยแนะนำตัวเองกับผู้เข้าร่วมวิจัย แจกเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยและสำหรับผู้ปกครอง ผู้วิจัยให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาวิจัย ชี้แจงวัตถุประสงค์ และการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวผู้วิจัยเอง โดยจะนำผลมาวิเคราะห์ในภาพรวม ผู้วิจัยจะใช้รหัสแทนการระบุชื่อและเก็บข้อมูลของแต่ละบุคคลไว้เป็นความลับ รวมทั้งจะเปิดเผยข้อมูลเฉพาะในรูปแบบของการสรุปผลรวมของการวิจัยเท่านั้น จากนั้นจึงขอความร่วมมือให้ผู้เข้าร่วมวิจัยนำเอกสารดังกล่าวกลับไปให้ผู้ปกครองตอบรับเพื่อแสดงความยินยอมให้เข้าร่วมงานวิจัย

5.2 หลังจากได้รับการยินยอมจากผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยและจากผู้ปกครอง ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามพร้อมทั้งอธิบายขั้นตอนในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 4 ชุด คือ

- 1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
 - 2) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 3) แบบวัดแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม
 - 4) แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (The Maudsley Personality Inventory)
6. ผู้เข้าร่วมวิจัยตอบแบบสอบถามและทำแบบทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis)

โดยใช้โปรแกรม SPSS Version 17.0 ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

1. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไป ข้อมูลบุคลิกภาพ และข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ที่ทำการศึกษาโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

2. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม กับข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ และข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองโดยใช้สถิติ t -test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-way ANOVA

3. วิเคราะห์ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามโดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple linear regression analysis) ด้วยวิธีการนำตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) มาวิเคราะห์เพื่อหาตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่ดีที่สุดในการทำนาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ความภาคภูมิใจในตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยอื่น ๆ ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 280 คน ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง เดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. 2559 โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ เพื่อบรรยายลักษณะของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ แผนการเรียน เกรดเฉลี่ย ศาสนา โรคประจำตัว ส่วนสูง น้ำหนัก ค่า BMI การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง อาชีพบิดามารดา สถานะการอยู่อาศัย ความสัมพันธ์ในครอบครัว รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน อาชีพที่อยากทำในอนาคต บุคคลต้นแบบ (ดารา, นักแสดง) งานอดิเรก แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน จำนวนเพื่อนสนิท กิจกรรมที่ทำร่วมกับโรงเรียน การคบเพื่อนเพศตรงข้าม และประสบการณ์การถูกล้อรูปลักษณ์ภายนอกจากบุคคลอื่น

1.2 ข้อมูลบุคลิกภาพ

1.3 ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง

1.4 ข้อมูลแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่าง คะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง โดยใช้สถิติ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-way ANOVA

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงาม โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis) โดยการนำตัวแปรจากปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลมาเข้าสมการ ได้แก่ แผนการเรียน และแนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ เพื่อบรรยายลักษณะของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 8 ลักษณะทั่วไปของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
แผนการเรียน		
วิทย์ – คณิต	173	61.8
ศิลป์ – คำนวณ	49	17.5
ศิลป์ – ภาษา	58	20.7
เกรดเฉลี่ย (n = 265)		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 3.57 (0.39) , ค่าต่ำสุด = 1.00 , ค่าสูงสุด = 4.00		
≤ 3.00	25	9.4
3.01 – 3.50	76	28.7
> 3.50	164	61.9
ศาสนา		
พุทธ	259	92.5
อื่น ๆ	21	7.5

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
โรคประจำตัว		
ไม่มี	213	76.1
มี	67	23.9
โรคปวดศีรษะ ไมเกรน	3	4.5
โรคภูมิแพ้	53	79.0
โรคกระเพาะ	2	3.0
โรคเกี่ยวกับข้อและกระดูก	1	1.5
โรคผิวหนัง	1	1.5
โรคโลหิตจาง	5	7.5
อื่น ๆ	2	3.0
ส่วนสูง (n = 277)		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 160.96 (5.01) ,		
ค่าต่ำสุด = 147 , ค่าสูงสุด = 174		
< 155	25	9.0
155 – 160	115	41.6
161 – 165	89	32.1
> 166	48	17.3
น้ำหนัก (n = 272)		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 52.17 (8.49) ,		
ค่าต่ำสุด = 36 , ค่าสูงสุด = 94		
< 45	50	18.4
45 – 55	155	57.0
> 55	67	24.6

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ค่า BMI		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 19.55 (4.44)		
≤ 18.5 (น้อย)	86	30.8
18.5 – 22.9 (ปกติ)	163	58.1
23.0 – 24.9 (น้ำหนักเกิน)	15	5.4
การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง (n = 279)		
อ้วน	185	66.3
ผอม	22	7.9
กำลังดี	72	25.8
อาชีพบิดา		
ราชการ รัฐวิสาหกิจ เกษียณอายุ	77	27.5
บริษัทเอกชน	55	19.6
ธุรกิจส่วนตัว	138	49.3
อื่น ๆ	10	3.6
อาชีพมารดา		
ราชการ รัฐวิสาหกิจ เกษียณอายุ	79	25.6
บริษัทเอกชน	52	16.8
ธุรกิจส่วนตัว	125	40.5
อื่น	53	17.1
อาศัยอยู่กับ		
บิดาและมารดา	233	83.2
บิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว	28	10.0
อื่น ๆ	19	6.8

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ความสัมพันธ์ในครอบครัว		
ราบรื่น	205	73.2
มีปากเสียง	75	26.8
รายได้รวมของครอบครัว (บาท) (n = 276)		
≤ 30,000	8	2.9
30,001 – 50,000	15	5.4
50,001 – 70,000	33	12.0
70,001 – 90,000	20	7.2
90,001 – 120,000	32	11.6
120,000 ขึ้นไป	78	28.3
ไม่แน่นอน	17	6.2
ฉันไม่รู้	73	26.4
อาชีพที่อยากทำในอนาคต		
ไม่มี	23	8.2
วิศวกร, นักวิทยาศาสตร์	22	7.9
แพทย์ ทันตะ เภสัช วิทยาศาสตร์	131	46.8
สุขภาพ		
ล่าม นักภาษา	37	13.2
งานบันเทิง	34	12.1
เจ้าของกิจการ	33	11.8
บุคคลต้นแบบ (ดารา นักแสดง) (n = 276)		
เพศชายและหญิง	76	27.5
เพศชาย	125	45.3
เพศหญิง	75	27.2

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
งานอดิเรก		
กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสื่อ	37	13.2
กิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับสื่อ	15	5.4
กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสื่อและไม่เกี่ยวข้องกับสื่อ	228	81.4
แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน		
แนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม	179	63.9
แนวเกมกีฬา สารคดี	101	36.1
จำนวนเพื่อนสนิท		
มากกว่า 1 คน	269	96.1
1 คน, ไม่มี	11	3.9
กิจกรรมที่ทำร่วมกับโรงเรียน		
เข้าร่วมกิจกรรม	276	98.6
ไม่เข้าร่วมกิจกรรม	4	1.4
การคบเพื่อนเพศตรงข้าม (n = 275)		
มีแฟน	44	16.0
ไม่มีแฟน	187	68.0
เคยมีแฟน	44	16.0
ประสบการณ์การถูกล้อรูปลักษณะภายนอกจากบุคคลอื่น (n = 279)		
เคย	209	74.9
ไม่เคย	70	25.1

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนวิทย์ – คณิต (ร้อยละ 61.8) รองลงมา คือ ศิลป์ – ภาษา (ร้อยละ 20.7) และศิลป์ – คำนวณ (ร้อยละ 17.5) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เกรดเฉลี่ยมากกว่า 3.50 (ร้อยละ 61.9) นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 92.5) ไม่มีโรคประจำตัว (ร้อยละ 76.1) ส่วนสูงอยู่ในช่วงระหว่าง 155 – 160 เซนติเมตร (ร้อยละ 41.5) น้ำหนักอยู่ในช่วงระหว่าง 45 – 55 กิโลกรัม (ร้อยละ 57.0) ค่า BMI อยู่ในเกณฑ์ปกติ (ร้อยละ 58.1) รับรู้ภาพลักษณ์ของตนเองว่า อ้วน (ร้อยละ 66.3) บิดาและมารดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 49.3 และ 40.5 ตามลำดับ) อาศัยอยู่กับทั้งบิดาและมารดา (ร้อยละ 83.2) ความสัมพันธ์ในครอบครัวราบรื่นดี (ร้อยละ 73.2) มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยรวม 120,000 ต่อเดือน (ร้อยละ 28.3) อาชีพที่อยากทำในอนาคต คือ แพทย์ ทันตแพทย์ เกษษกร หรืออาชีพที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์สุขภาพ (ร้อยละ 46.8) ชื่นชอบ บุคคลต้นแบบที่เป็นดารา นักแสดง ที่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 45.3) งานอดิเรกมีทั้งที่เกี่ยวข้องกับสื่อ และไม่เกี่ยวข้องกับสื่อ (ร้อยละ 81.4) แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน คือ แนวนับเชิง แฟชั่น ความงาม (ร้อยละ 63.9) มีเพื่อนสนิทมากกว่า 1 คน (ร้อยละ 96.1) มีการเข้าร่วมกิจกรรมกับทาง โรงเรียน (ร้อยละ 98.6) ไม่มีแฟน (ร้อยละ 68.0) และเคยมีประสบการณ์ถูกล้อจากบุคคลอื่น (ร้อยละ 74.9)

ตารางที่ 9 ข้อมูลบุคลิกภาพของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน

กรุงเทพมหานคร จำนวน 66 คน

(ในแบบทดสอบบุคลิกภาพมีกลุ่มตัวอย่างตอบ “ไม่แน่ใจ” มากกว่า 10 ข้อ ซึ่งไม่สามารถนำมาประเมินบุคลิกภาพได้ ในส่วนนี้จะเหลือกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 66 คน คิดเป็นร้อยละ 23.57)

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มิติที่ 1 Scale-E		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 26.18 (5.31) , ค่าต่ำสุด = 14 , ค่าสูงสุด = 41		
แบบแสดงออก	44	66.7
แบบเก็บตัว	22	33.3
มิติที่ 2 Scale-N		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 29.24 (6.71) , ค่าต่ำสุด = 10 , ค่าสูงสุด = 43		
แบบอ่อนไหว	48	72.7
แบบมั่นคง	18	27.3
บุคลิกภาพ (MPI)		
บุคลิกภาพแบบแสดงออก – อ่อนไหว	32	48.5
บุคลิกภาพแบบเก็บตัว – อ่อนไหว	16	24.2
บุคลิกภาพแบบแสดงออก – มั่นคง	12	18.2
บุคลิกภาพแบบเก็บตัว – มั่นคง	6	9.1

จากตารางที่ 9 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพมิติที่ 1 Scale-E แบบ แสดงออกร้อยละ 66.7 และแบบเก็บตัวร้อยละ 33.3 บุคลิกภาพมิติที่ 2 Scale-N แบบอ่อนไหวร้อยละ 72.7 และแบบมั่นคงร้อยละ 27.3 โดยประเภทของบุคลิกภาพส่วนใหญ่คือบุคลิกภาพแบบแสดงออก – อ่อนไหว (ร้อยละ 48.5) รองลงมาคือ บุคลิกภาพแบบเก็บตัว – อ่อนไหว (ร้อยละ 24.2) บุคลิกภาพแสดงออก – มั่นคง (ร้อยละ 18.2) และบุคลิกภาพแบบเก็บตัว – มั่นคง (ร้อยละ 9.1) ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวนร้อยละของข้อมูลระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ความภาคภูมิใจในตนเอง (n = 275)		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 29.43 (3.90) , ค่าต่ำสุด = 18 , ค่าสูงสุด = 39		
ระดับต่ำ	5	1.8
ระดับปานกลาง	174	63.3
ระดับสูง	96	34.9

จากตารางที่ 10 พบว่านักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 63.3)

ตารางที่ 11 จำนวน ร้อยละ ของข้อมูลระดับแนวโน้มการทำกิจกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 280 คน

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ระดับแนวโน้มการทำกิจกรรมเสริมความงาม		
ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) = 41.88 (13.38) , ค่าต่ำสุด = 17 , ค่าสูงสุด = 78		
ต่ำ	48	17.2
ปานกลาง	186	66.4
สูง	46	16.4

จากตารางที่ 11 พบว่านักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีแนวโน้มการทำกิจกรรมเสริมความงามอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 66.4)

ตารางที่ 12 จำนวน ร้อยละ ของข้อมูลแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม (รายข้อ) ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 280 คน

ปัจจัยที่ศึกษา	ข้อที่ตอบมากที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
1. ฉันไม่ชอบการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	113	40.4
2. ฉันขอคำปรึกษาเรื่องการ ทำศัลยกรรมเสริม ความงามจากบุคคลที่เคยผ่านการทำ มาก่อน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	117	41.8
3. ฉันคิดว่าการทำศัลยกรรมเสริม ความงามมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	165	58.9
4. ฉันศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการ ทำศัลยกรรมเสริมความงามจาก อินเทอร์เน็ต	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	78	27.9
5. ฉันจะทำศัลยกรรมเสริมความงาม ทันทีที่ทำได้	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	126	45
6. ฉันขอคำปรึกษาจากแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญในการทำศัลยกรรมเสริม ความงาม	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	105	37.5
7. ฉันวางแผนเกี่ยวกับการ ทำศัลยกรรมเสริมความงามของ ตนเองไว้แล้ว	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	143	51.1
8. ฉันสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการ ทำศัลยกรรมเสริมความงามกับคนที่ เคยมีประสบการณ์	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	106	37.9
9. หากฉันมีโอกาสฉันจะไป ทำศัลยกรรมเสริมความงาม	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	103	36.8
10. ฉันศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบ หลังจากการทำศัลยกรรมเสริมความ งาม	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	234	83.6

ปัจจัยที่ศึกษา	ข้อที่ตอบมากที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
11. ฉันไม่เคยคิดจะทำศัลยกรรมเสริมความงามเลย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	66	23.6
12. ฉันต้องการมีรูปลักษณ์เหมือนดาราดาราที่ผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	159	56.8
13. ฉันชื่นชมบุคคลที่มีชื่อเสียงแม้เขาจะผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงามมา	เห็นด้วย	101	36.1
14. ฉันเปรียบเทียบภาพถ่ายของบุคคลก่อน และหลังการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	เห็นด้วย	93	33.2
15. หากฉันมีกำลังทรัพย์ ฉันไม่ลังเลที่จะทำศัลยกรรมเสริมความงาม	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	96	34.3
16. ฉันสนใจข่าวที่เกี่ยวข้องกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นพิเศษ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	102	36.4
17. ฉันพูดคุยกับคนที่รู้จักเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	101	36.1

จากตารางที่ 12 พบว่า การแจกแจงข้อคำถามรายข้อบางข้อมีจำนวนร้อยละที่มากกว่าเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เช่น ข้อ (3) “ฉันคิดว่าการทำศัลยกรรมเสริมความงามมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 58.9 ตอบว่า เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน ข้อ (7) “ฉันวางแผนเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามของตนเองไว้แล้ว” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.1 ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อ (10) “ฉันศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบหลังจากการทำศัลยกรรมเสริมความงาม” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 83.6 ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และข้อ (12) “ฉันต้องการมีรูปลักษณ์เหมือนดาราดาราที่ผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงาม” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.8 ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม จำแนกตาม ข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ และข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 280 คน โดยใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Post Hoc Comparison) โดยวิธี Hochberg หรือ Games-Howell หรือ LSD test

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับลักษณะทั่วไปของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
แผนการเรียน						
วิทย์ – คณิต	173	40.34	13.13	F = 3.712	0.026*	(1) VS (3)*
ศิลป์ –	49	42.80	13.45			
คำนวณ						
ศิลป์ – ภาษา	58	45.71	13.43			
เกรดเฉลี่ย						
≤ 3.00	25	46.24	14.90	F = 1.761	0.174	
3.01 – 3.50	76	41.99	12.62			
> 3.50	164	40.95	13.21			
ศาสนา						
พุทธ	259	42.01	13.38	t = 0.567	0.571	
อื่น ๆ	21	40.29	13.58			
โรคประจำตัว						
ไม่มี	213	41.34	12.95	t = 1.207	0.229	
มี	67	41.61	14.61			

*p<0.05

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison			
ส่วนสูง (เซนติเมตร)									
< 155	25	43.76	15.76	F = 0.173	0.915				
155 – 160	115	41.97	13.08						
161 – 165	89	41.65	14.52						
> 166	48	41.65	11.10						
น้ำหนัก									
< 45	50	41.74	15.48	F = 0.534	0.587				
45 – 55	155	42.56	13.32						
> 55	67	40.55	11.69						
ค่า BMI									
≤ 18.5 (น้อย)	86	41.27	14.60	F = 0.530	0.714				
18.5 – 22.9 (ปกติ)	163	42.43	12.54						
23.0 – 24.9 (น้ำหนักเกิน)	15	38.91	13.55						
25.0 – 29.9 (อ้วนระดับ 1)	11	35.60	12.50						
≥ 30.0 (อ้วนระดับ 2)	5	41.75	13.46						
การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง									
พอใจ	72	39.15	12.38				t = 2.034	0.043*	
ไม่พอใจ	207	42.86	13.63						

*p<0.05

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
อาชีพบิดา						
ราชการ	77	41.90	12.01	F = 0.037	0.991	
บริษัทเอกชน	55	41.42	12.27			
ธุรกิจส่วนตัว	138	42.09	14.75			
อื่น ๆ	10	41.40	10.66			
อาชีพมารดา						
ราชการ	68	39.93	12.40	F = 0.848	0.468	
บริษัทเอกชน	49	42.18	14.74			
ธุรกิจส่วนตัว	112	42.05	13.49			
อื่น ๆ	51	43.80	13.07			
อาศัยอยู่กับ						
บิดาและมารดา	233	41.17	13.38	Welch=2.041	0.144	
บิดาหรือมารดา	28	46.82	15.20			
อื่น ๆ	19	43.32	8.53			
ความสัมพันธ์ในครอบครัว						
ราบรื่น	205	42.03	13.08	t = 0.311	0.756	
มีปากเสียง	75	41.47	14.25			

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
รายได้รวมของครอบครัว (บาท) (n = 276)						
≤ 30,000	8	39.38	10.00	F=1.591	0.138	
30,001-50,000	15	42.00	14.27			
50,001-70,000	33		39.55	11.91		
70,001-90,000	20	48.75	12.57			
90,001- 120,000	32	38.56	13.07			
120,000 ขึ้นไป	78	43.92	14.93			
ไม่แน่นอน	17	42.47	13.32			
ฉันไม่รู้	73	40.64	12.36			
อาชีพที่อยากทำในอนาคต						
ไม่มี	23	39.35	13.06	F= 1.003	0.416	
วิศวกร	22	39.64	14.23			
กลุ่มแพทย์	131	41.02	13.36			
ล่าม นักภาษา	37	42.89	12.27			
งานบันเทิง	34	44.21	12.34			
เจ้าของกิจการ	33	45.00	15.17			

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
เพศของบุคคลต้นแบบ (ดารา, นักแสดง)						
เพศชายและหญิง	76	38.95	13.24	F = 2.650	0.072	
เพศชาย	125	43.34	13.78			
เพศหญิง	75	42.51	12.81			
งานอดิเรก						
เกี่ยวข้องกับสื่อ	37	43.78	12.88	F = 0.525	0.592	
ไม่เกี่ยวข้องกับสื่อ	15	40.13	14.16			
เกี่ยวข้องกับและไม่เกี่ยวข้องกับสื่อ	228	41.68	13.43			
แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน						
แนวบันเทิง	179	45.04	12.83	t = -	<0.001**	
แฟชั่น ความงาม				5.546		
แนวเกมกีฬา	101	36.27	12.51			
สารคดี						
จำนวนเพื่อนสนิท						
มากกว่า 1 คน	269	41.98	13.50	t = 0.635	0.526	
1 คน, ไม่มี	11	39.36	10.21			
กิจกรรมที่ทำร่วมกับโรงเรียน						
เข้าร่วม	276	41.79	13.35	t = 0.922	0.358	
ไม่เข้าร่วม	4	48.00	15.90			

**p<0.001

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
การคบเพื่อนเพศตรงข้าม (n = 275)						
ไม่มีแฟน	187	41.06	12.53	F = 1.039	0.350	
มีแฟน	44	43.07	15.43			
เคยมีแฟน	44	43.93	14.79			
ประสบการณ์การถูกล้อรูปลักษณะภายนอกจากบุคคลอื่น (n = 279)						
ไม่เคย	70	39.27	13.57	t = -1.897	0.059	
เคย	209	42.77	13.26			

จากตารางที่ 13 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า แผนการเรียนมีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเป็นรายคู่ (Post Hoc Comparisons) ด้วยวิธี Hochberg พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนศิลป์ภาษา มีคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนวิทย์ - คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ t-test พบว่า แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวันมีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยผู้ที่เสพสื่อแนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่เสพสื่อแนวเกมกีฬา สารคดี นอกจากนี้ พบว่า ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล หัวข้อการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเองนั้น ก็มีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยผู้ที่ไม่มีความพึงพอใจในภาพลักษณ์ของตนเอง (มองว่าตนเองมีรูปร่างอ้วนเกินไปหรือผอมเกินไป) จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่มีความพึงพอใจในภาพลักษณ์ของตนเอง (มองว่าตนเองมีรูปร่างกำลังดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ (จำนวน 280 คน)

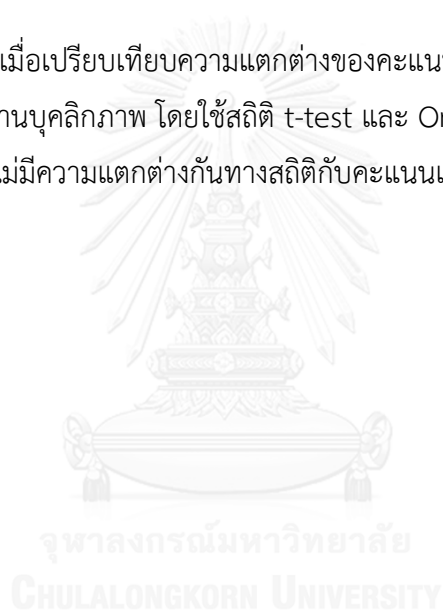
ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
มิติที่ 1 Scale-E						
แบบแสดงออก	44	39.91	13.31	$t = -0.533$	0.596	
แบบเก็บตัว	22	41.77	13.53			
มิติที่ 2 Scale-N						
แบบอ่อนไหว	48	42.04	13.59	$t = 1.522$	0.133	
แบบมั่นคง	18	36.50	11.97			
ประเภทบุคลิกภาพ						
แบบแสดงออก – อ่อนไหว (1)	32	40.97	13.35	$F = 0.987$	0.405	
แบบแสดงออก – มั่นคง (2)	16	44.19	14.24			
แบบเก็บตัว – อ่อนไหว (3)	12	37.08	13.35			
แบบเก็บตัว – มั่นคง (4)	6	35.33	9.63			

จากตารางที่ 14 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ โดยใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA พบว่า บุคลิกภาพแยกตามมิติและประเภทบุคลิกภาพ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับระดับความภาคภูมิใจในตนเอง (จำนวน 275 คน)

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง (275 คน)						
ต่ำ	5	45.80	18.59	F = 0.235	0.791	
ปานกลาง	174	41.68	12.64			
สูง	96	41.86	14.16			

จากตารางที่ 15 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ โดยใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA พบว่า ระดับความภาคภูมิใจในตนเองไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

ปัจจัยที่ศึกษา	n	Mean	S.D.	Statistics	p-value	Significant pairwise comparison
แผนการเรียน						
วิทย์ – คณิต	173	40.34	13.13	F = 3.712	0.026*	(1) VS (3)*
ศิลป์ – คำนวณ	49	42.80	13.45			
ศิลป์ – ภาษา	58	45.71	13.43			
การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง (n = 279)						
พอใจ	72	39.15	12.38	t = 2.034	0.043*	
ไม่พอใจ	207	42.86	13.63			
แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน						
แนวบันเทิง แฟชั่น	179	45.04	12.83	t = -5.546	<0.001**	
ความงาม						
แนวเกมกีฬา	101	36.27	12.51			
สารคดี						

จากตารางที่ 16 เป็นการสรุปปัจจัยส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนศิลป์ภาษา มีคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนวิทย์ – คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ที่ไม่มีความพึงพอใจในภาพลักษณ์ของตนเอง (มองว่าตนเองมีรูปร่างอ้วนเกินไปหรือผอมเกินไป) จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่มีความพึงพอใจในภาพลักษณ์ของตนเอง (มองว่าตนเองมีรูปร่างกำลังดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และแนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวันมีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยผู้ที่เสพสื่อแนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่เสพสื่อแนวเกมกีฬา สารคดี

ส่วนที่ 3 ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis)

ตารางที่ 17 ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงาม โดยใช้ตัวแปรจากปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล เข้าสมการวิเคราะห์ทางสถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน นำตัวแปรดังต่อไปนี้มาเข้าสมการ

- ตัวแปรจากปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน แผนการเรียน และการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง

ปัจจัยที่ศึกษา	r ²	B	SE (b)	t	p-value	95%CI
แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน (แนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม)	0.101	8.995	1.567	5.740	<0.001**	5.91 – 12.08
แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา	0.126	5.194	1.856	2.799	0.005**	1.54 – 8.85
Constant		35.08	1.320	26.573	<0.001**	32.48 – 37.68

**p<0.01

จากตารางที่ 17 เมื่อวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนพบว่า ปัจจัยการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเองไม่สามารถนำมาเป็นปัจจัยทำนายได้ ส่วนปัจจัยที่สามารถนำมาทำนายได้ คือ ปัจจัยแนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของคะแนนแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงาม ได้ร้อยละ 10.1 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีเสพสื่อแนวบันเทิง แฟชั่น ความงามเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้คะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงามเพิ่มขึ้น 8.995 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p<0.001) และเมื่อเพิ่มปัจจัยแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของคะแนนแนวโน้มการทำคัลยกรรมเสริมความงาม ได้ร้อยละ 12.6 หากกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มวิทย์ – คณิต

และศิลป์ - คำนวณจะทำให้คะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามเพิ่มขึ้น 5.194
คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.005$)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross-sectional descriptive study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ความภาคภูมิใจในตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยอื่นๆของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional stratified random sampling) กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคม ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2559

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป แบบวัดบุคลิกภาพ (The Maudsley Personality Inventory; MPI) แบบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก ฉบับปรับปรุง (Revised Thai Rosenberg Self Esteem Scale; Revised Thai RSES) และแบบวัดแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ในการบรรยายลักษณะข้อมูล สำหรับสถิติเชิงอนุมานใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (t -test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง กับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และใช้สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Linear Regression Analysis) เพื่อหาปัจจัยทำนายลักษณะแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลส่วนบุคคล

พบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ 67 คน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา 129 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 58 คน และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย 26 คน ในจำนวนทั้งหมดนี้สามารถแบ่งตามแผนการเรียนได้ 3 แผน คือ แผนการเรียนวิทย์ – คณิต 173 คน แผนการเรียนศิลป์ – คำนวณ 49 คน และแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา 58 คน เกรดเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 3.41 – 3.80 นับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว ในผู้ที่มีโรคประจำตัวส่วนมากจะ

เป็นโรคภูมิแพ้ ส่วนสูงอยู่ในช่วง 155 – 160 เซนติเมตร น้ำหนักอยู่ในช่วง 47 – 55 กิโลกรัม ระบุว่า
ภาพลักษณ์ของตนเอง คือ อ้วน

บิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว อาศัยอยู่กับบิดา
มารดา ซึ่งความสัมพันธ์ในครอบครัวราบรื่นดี กลุ่มตัวอย่างส่วนมากไม่ทราบรายได้เฉลี่ยของครอบครัว
ต่อเดือน

อาชีพที่อยากทำในอนาคตส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มแพทย์ ทันตแพทย์ เกษษกร หรือสาย
วิทยาศาสตร์สุขภาพ มีดารานักแสดงที่ชื่นชอบเป็นพิเศษชาย มีกิจกรรมที่เป็นงานอดิเรกทั้งที่เกี่ยวข้อง
กับสื่อและไม่เกี่ยวข้องกับสื่อ และส่วนมากมีการรับสื่อในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับความสวยงาม มี
เพื่อนสนิทมากกว่า 1 คน เข้าร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียน ไม่มีแฟน และเคยมีประสบการณ์ถูกล้อ
เกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอกจากบุคคลอื่น

ข้อมูลบุคลิกภาพ

พบว่า นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
(จำนวน 66 คน) มีบุคลิกภาพมิติที่1 scale-E ด้านแสดงออก ร้อยละ 66.7 บุคลิกภาพมิติที่2 scale-N
ด้านอ่อนไหว ร้อยละ 72.7 เมื่อจำแนกตามประเภทของบุคลิกภาพพบว่า ส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแบบ
แสดงออก-อ่อนไหว ร้อยละ 48.5 รองลงมาคือ บุคลิกภาพแบบเก็บตัว-อ่อนไหว บุคลิกภาพ
แสดงออก-มั่นคง และบุคลิกภาพแบบเก็บตัว-มั่นคง ตามลำดับ

ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง

พบว่า นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มี
ความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 63.3

ข้อมูลแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

พบว่านักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มี
แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 66.4)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า แผนการเรียนมีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเป็นรายคู่ (Post Hoc Comparisons) ด้วยวิธี Hochberg พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนศิลปภาษา มีคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่แผนการเรียนวิทย์ – คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ t-test พบว่า แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวันที่เป็นแนวบันเทิง แฟชั่น ความงาม มีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยผู้ที่เสพสื่อแนวบันเทิง แฟชั่น ความงามจะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้เสพสื่อแนวเกมกีฬา สารคดี นอกจากนี้ ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล หัวข้อการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเองก็มีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่ไม่พึงพอใจกับภาพลักษณ์ของตนเอง (คิดว่าตนเองอ้วนหรือผอมเกินไป) จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่พึงพอใจในรูปร่างของตนเอง (คิดว่าตนเองรูปร่างสมส่วนกำลังดี)

ปัจจัยข้อมูลบุคลิกภาพ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ โดยใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA พบว่า บุคลิกภาพแยกตามมิติและประเภทบุคลิกภาพ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ทั้งนี้ ข้อมูลบุคลิกภาพดังกล่าวมีกลุ่มตัวอย่างตอบ “ไม่แน่ใจ” มากกว่า 10 ข้อ ซึ่งไม่สามารถนำมาประเมินบุคลิกภาพได้ ในส่วนนี้จะเหลือกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 66 คน คิดเป็นร้อยละ 23.57 จึงทำให้ได้ข้อมูลบุคลิกภาพค่อนข้างน้อย

ปัจจัยข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ โดยใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA พบว่า ระดับความภาคภูมิใจในตนเองไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

ปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

เมื่อนำปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ได้แก่ ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple linear regression analysis) เพื่อหาปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรม ได้แก่ การรับสื่อในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับความสวยงาม และแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา โดยตัวแปรทั้ง 2 สามารถร่วมกันทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ได้ร้อยละ 12.5

อภิปรายผล

แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามในระดับปานกลาง ร้อยละ 66.4 เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลบุคลิกภาพ และข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า ข้อมูลส่วนบุคคลในหัวข้อแนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน แผนการเรียน (ศิลป์ – ภาษา) และการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง (ไม่พึงพอใจ) มีผลต่อระดับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามตามลำดับ

ความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับความภาคภูมิใจในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 63.3 จากงานวิจัยของประภาส ณ พิกุล พบว่า องค์ประกอบเชิงยืนยันของความภาคภูมิใจในตนเองประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การเคารพตนเอง

การยอมรับตนเอง ความรับผิดชอบต่อตนเอง การได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นในสังคม ความพอใจในตนเอง และการกล้าแสดงออก

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง

แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน

จากผลการศึกษาปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรที่ทำนายแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ได้แก่ แนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิชชุกร ปาลเดชพงศ์⁽⁵²⁾ ที่ได้ศึกษาการรับรู้ข้อมูลผ่านสื่อโทรทัศน์ที่มีผลต่อการยอมรับการทำศัลยกรรมใบหน้าของผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับสื่อโทรทัศน์ที่มีผลต่อการยอมรับการทำศัลยกรรมจะมีการเปิดรับการทำศัลยกรรมได้ มีทัศนคติในด้านบวกต่อบุคคลที่ทำศัลยกรรม และมองว่าการทำศัลยกรรมมีความจำเป็นในสังคมปัจจุบันเพื่อเพิ่มความมั่นใจ สำหรับสื่อที่เป็นสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสารแฟชั่นความงามหรือความบันเทิงก็นับเป็นอีกหนึ่งสื่อที่เป็นปัจจัยต่อผู้รับสื่อเองเช่นกัน ดังเช่นงานวิจัยของยุภาพร ขจรโกศล⁽⁵³⁾ ศึกษาเรื่องการนำเสนอตัวแบบด้านบวกของการทำศัลยกรรมเสริมความงามในนิตยสารแฟชั่นและบันเทิงไทยและการตอบสนองของวัยรุ่นสตรีไทย พบว่า ปริมาณการเปิดรับนิตยสารแฟชั่นและบันเทิงไทยส่งผลต่อการที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ผลด้านบวกจากการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และการรับรู้ดังกล่าวยังส่งผลต่อทัศนคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงามอีกด้วย นอกจากนี้สื่อออนไลน์ที่เป็นที่แพร่หลายของสังคมปัจจุบันก็ส่งผลต่อค่านิยมในการทำศัลยกรรมด้วยเช่นกันซึ่งเชื่อมโยงกับงานวิจัยของปารดา ยังสบาย⁽⁵⁴⁾ ที่ศึกษาเรื่องอิทธิพลของสื่อออนไลน์ (Online Media) ที่มีผลต่อความตั้งใจทำศัลยกรรมของผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะใช้สื่อออนไลน์เพื่อเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทำศัลยกรรม และเพื่อศึกษาประเภทการทำศัลยกรรมในระดับปานกลาง

ในส่วนของงานวิจัยต่างประเทศ โดย Adrian Furnham⁽⁴⁵⁾ ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำศัลยกรรมของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สื่อที่ดึงดูดต่อการทำศัลยกรรม ความต้องการที่จะมีรูปลักษณ์ภายนอกที่สวยงาม และผู้ที่มีค่าดัชนีมวลกาย (BMI) ที่ไม่ได้มาตรฐานปัจจัยการทำศัลยกรรมของสตรีวัยกลางคนชาวอังกฤษ จำนวน 204 คน ในหัวข้อ Factors that motivate people to undergo cosmetic surgery พบว่า ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างอยากทำศัลยกรรม ได้แก่ ความเชื่อว่าจะทำให้ตัวเองดูดีขึ้น การบริโภคสื่อที่เกี่ยวข้องกับการทำศัลยกรรม ความพึงพอใจในรูปร่างของตัวเอง และการดึงดูดทางเพศ

นอกจากสื่อในรูปแบบทั่วไปแล้ว สื่อที่เป็นแบบ reality ในต่างประเทศ โดยมีการติดตามชีวิตของผู้ที่ตัดสินใจทำศัลยกรรมก็มีผลต่อการตัดสินใจทำศัลยกรรมเช่นเดียวกัน จากการศึกษาของ Crockett, Richard J.⁽⁴⁸⁾ ร้อยละ 57 ของผู้ที่มีแนวโน้มตัดสินใจจะทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นกลุ่มบุคคลที่ติดตามดูรายการเรียลลิตี้ดังกล่าว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลว่า สื่อดังกล่าวนั้นดึงดูด และสามารถเรียกความเชื่อมั่นว่าผลลัพธ์จะดีจากการทำศัลยกรรมได้ นอกจากนี้ จากบทความของเว็บไซต์ modernmedicine ในหัวข้อ Cosmetic surgery and social media influence in 2015⁽⁵⁸⁾ กล่าวถึงสาเหตุที่สื่อต่าง ๆ มีผลต่อการทำศัลยกรรมเนื่องจากสื่อต่าง ๆ มีการเชื่อมโยงถึงกัน สามารถรับรู้ความเคลื่อนไหวของอีกบุคคลหนึ่งได้ตลอดเวลา และการแบ่งปันข้อมูลในสื่อส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นข้อมูลด้านบวก ทำให้ผู้ที่ติดตามสื่อเกิดความคล้อยตามได้ง่าย

ในทางตรงข้ามกับงานวิจัยของ Amy Brown⁽⁴⁵⁾ ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยความเป็นไปได้ในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและหญิง อายุอยู่ในช่วงระหว่าง 18 – 59 ปี จำนวน 208 คน พบว่า ปัจจัยทำนายที่ส่งผลมากที่สุดต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงาม คือ คนใกล้ชิดที่เคยทำมาแล้วพึงพอใจ โดยที่ปัจจัยการเสพสื่อไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามแต่อย่างใด

แผนการเรียน

จากผลการศึกษาปัจจัยทำนายคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผู้ที่ศึกษาอยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา จะมีแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่าผู้ที่ศึกษาในแผนการเรียนวิทย์ – คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากการศึกษาบทความของ Zara Stone⁽⁵⁵⁾ เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมของนักเรียนในเกาหลีก่อนเข้าสู่มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่ตัดสินใจเข้ารับการศัลยกรรมมักจะนำรูปของดารา นักร้อง นักแสดงที่ตนชื่นชอบมาเป็นต้นแบบในการทำศัลยกรรม ซึ่งนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ส่วนมากมักจะชื่นชอบงานด้านศิลปะ มีชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับความบันเทิงเป็นส่วนมาก ซึ่งจากบทความได้มีการยกตัวอย่างกรณีศึกษาของนักเรียนที่ถนัดด้านการร้องเพลงคนหนึ่งตัดสินใจทำศัลยกรรม เนื่องจากว่าตนมีเสียงร้องที่ดีแต่มักจะได้อยู่แต่เบื้องหลังเวทีเพราะมีรูปร่างหน้าตาที่ไม่สวยเท่าคนอื่น ๆ

นักเรียนที่เลือกรูปแบบการเรียนแผนศิลป์ - ภาษา เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วนักเรียนสามารถเลือกเรียนต่อในคณะและสาขาวิชาเพื่อเพิ่มพูนทักษะความเป็นเลิศในด้านภาษา ศิลปะวิชาการ สื่อสารมวลชน หรือสายวิชาชีพทางธุรกิจ คณะและสาขาวิชาที่เหมาะสมกับนักเรียนสายศิลป์ - ภาษา มีหลากหลายคณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์, คณะจิตวิทยา, คณะนิติศาสตร์, คณะนิเทศ

ศาสตร์/วารสารศาสตร์, คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, คณะรัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์, คณะศิลปกรรมศาสตร์, คณะเศรษฐศาสตร์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์, ศิลปศาสตร์, มนุษยศาสตร์

หลักสูตรที่เหมาะสมกับผู้เรียนก็จะแตกต่างกันไปในแต่ละมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เปิดสอน จากข้อมูลของสมาคมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (สอท.) ปีการศึกษา 2558 (เข้าถึงจาก <http://www.aupt.or.th/admissions.php>)⁽⁵⁶⁾ เปิดเผยสถิติการสอบเข้าตามจำนวนผู้สมัครแยกตามลำดับการเลือกคณะ ปีการศึกษา 2558 พบว่า คณะในแผนการเรียนสายศิลป์ที่มี คะแนนสอบเข้าสูงที่สุด ได้แก่ คณะนิเทศศาสตร์ ซึ่งคณะดังกล่าวเป็นการศึกษาเกี่ยวกับศิลปวิทยาการด้านการสื่อสาร โดยให้ความสำคัญกับการสื่อสาร จากองค์ประกอบของการสื่อสาร แบ่งเป็นภาควิชาหลัก ๆ ได้แก่ ภาควิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาวาทยุทธศาสตร์และสื่อการแสดง ภาควิชาการภาพยนตร์และภาพนิ่ง ภาควิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ (เข้าถึงจาก <https://blog.eduzones.com/futurecareer/92620>)⁽⁵⁷⁾ ซึ่งผู้ที่สนใจเรียนในคณะนี้ส่วนใหญ่จะมีความสนใจทางด้านศิลปะบันเทิง ศิลปะการสื่อความหมายประเภทต่าง ๆ เป็นการบ่งชี้ว่าเด็กที่ศึกษาในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา จะมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องความสวยงาม บันเทิง แฟชั่น เป็นสื่อที่เสพเพื่อความสนุกสนานบันเทิง มิใช่เพื่อวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยทำนายหัวข้อแนวของสื่อที่เสพในชีวิตประจำวันส่งผลต่อการทำแนวโน้มศัลยกรรมเสริมความงาม

การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ t-test การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเองมีความแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยผู้ที่ไม่มีความพึงพอใจในภาพลักษณ์ของตนเอง (มองว่าตนเองมีรูปร่างอ้วนเกินไปหรือผอมเกินไป) จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่มีความพึงพอใจในภาพลักษณ์ของตนเอง (มองว่าตนเองมีรูปร่างกำลังดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sarwer และคณะ⁽⁴⁴⁾ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับประสบการณ์ ทัศนคติ และรูปลักษณะภายนอกของนักเรียนหญิงระดับวิทยาลัยเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ไม่พึงพอใจต่อรูปลักษณะของตนเองมีทัศนคติที่ดีต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และ 2 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่างมีคนรู้จักที่ผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงามมาแล้ว นอกจากนี้ จากการศึกษาของ Viren Swami⁽⁵⁸⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทำนายการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักศึกษาหญิง จำนวน 322 คน พบว่า ค่า BMI (ดัชนีมวลกาย) ที่ไม่ได้มาตรฐาน เป็นหนึ่งในปัจจัยทำนายแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่ม

ตัวอย่าง และจากการศึกษาของ Charlotte N. Markey⁽⁶³⁾ ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับปัจจัยอื่น ๆ ของสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะทำศัลยกรรมเสริมความงาม คือ ความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองซึ่งสัมพันธ์กับน้ำหนัก

จากการศึกษาครั้งนี้ จะพบว่า ค่า BMI ของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับระดับคะแนนแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม แต่กลับเป็นตัวแปรการรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง (พอใจ, ไม่พอใจ) ที่มีผลต่อแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม เนื่องจากวัยรุ่นมักจะเปรียบเทียบตนเองกับคนอื่น และมองว่าตนเองยังรูปร่างไม่พอดี เกณฑ์กำหนดของค่า BMI จึงไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการทำศัลยกรรมได้เทียบเท่ากับความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง

ประสบการณ์ถูกล้อรูปลักษณ์ภายนอกจากบุคคลอื่น

จากการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างในหัวข้อประสบการณ์ถูกล้อรูปลักษณ์ภายนอกจากบุคคลอื่น พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ($p = 0.059$) แต่จากการศึกษาในต่างประเทศ พบว่า การถูกล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์จากบุคคลอื่นมีผลเกิดความไม่พึงพอใจต่อรูปลักษณ์ของตนเอง ดังเช่นงานของ Shin⁽³⁹⁾ กล่าวว่า หากวัยรุ่นเคยถูกเพื่อนล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองแม้เพียงครั้งเดียว จะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ได้ทันที เพราะวัยรุ่นไม่ต้องการถูกมองว่าแตกต่างไปจากกลุ่มเพื่อน ไม่อยากถูกล้อเลียนหรือมีสมญานามในทางลบ รวมถึงงานวิจัยของ Donna Henderson-King⁽⁴¹⁾ ที่ได้ศึกษามาตรวัดการยอมรับศัลยกรรมเสริมความงาม (Acceptance to Cosmetic Surgery Scale) ตามแนวคิดของ Cash⁽⁴²⁾ เกี่ยวกับสิ่งที่ส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องรูปลักษณ์ พบว่า การทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นการเติมเต็มความต้องการของตนเองจากประสบการณ์ส่วนบุคคล

จากการศึกษาของ Charlotte N. Markey⁽⁴⁸⁾ ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับปัจจัย อื่น ๆ ของสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า การถูกล้อเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงามเพื่อเพิ่มความพึงพอใจให้แก่ตนเอง นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาของ Haas และคณะ⁽⁵⁹⁾ ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจในการทำศัลยกรรม พบว่า แรงจูงใจอย่างหนึ่งของการทำศัลยกรรมที่นอกเหนือจากการอยากเพิ่มความมั่นใจให้แก่ตนเองแล้ว ยังเพราะเคยมีประสบการณ์การถูกล้อเลียนอีกด้วย

ทั้งนี้ จากผลการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามไม่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ถูกล้อรูปลักษณ์ภายนอก อาจสืบเนื่องจากว่า กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นกลุ่มของนักเรียนที่มีผลการเรียนดีและอยู่ในช่วงวัยที่จะต้องเตรียมตัวสอบเข้า

มหาวิทยาลัย ดังนั้น เรื่องเรียนจึงเป็นเรื่องที่กลุ่มตัวอย่างน่าจะให้ความสนใจมากกว่าเรื่องอื่น ๆ และถึงแม้ว่าจะถูกล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอกก็ไม่ได้เป็นปัจจัยที่ทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองลดลงหรือทำให้เกิดแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามเพิ่มขึ้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมองข้อดีของตนเองว่าตนเป็นผู้มีความสามารถด้านอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดคุณค่าและความภาคภูมิใจอยู่แล้วนั่นเอง

บุคลิกภาพ

จากการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับบุคลิกภาพ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม แต่จากการงานวิจัยของ ธัญชนก สุขแสง ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องค่านิยมและอิทธิพลจากบุคคลที่ส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจศัลยกรรมความงาม พบว่า การตัดสินใจศัลยกรรมเสริมความงามมีอิทธิพลในด้านสังคม คือทำให้รู้สึกว่าคุณสวยงาม และเข้าสังคมได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Alsarraf⁽⁶⁰⁾ ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาวะทางจิตใจของผู้ที่มีแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม พบว่า ผู้ที่มีบุคลิกแบบแสดงออก ชอบเข้าสังคม มักจะมีแนวโน้มที่อยากจะทำศัลยกรรมเสริมความงาม และเสาะหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้

ความภาคภูมิใจในตนเอง

จากการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามกับความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ ธัญชนก สุขแสง⁽⁶¹⁾ ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องค่านิยมและอิทธิพลจากบุคคลที่ส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจศัลยกรรมความงาม พบว่า การตัดสินใจศัลยกรรมเสริมความงามมีอิทธิพลด้านจิตใจ ทำให้รู้สึกมั่นใจในตนเอง หางานได้ง่ายมากขึ้น

ในทำนองเดียวกันจากงานวิจัยของ Figueroa⁽⁶²⁾ ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเองกับการทำศัลยกรรมเสริมความงาม พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง สอดคล้องกับการศึกษาของ Haldun O.⁽⁶³⁾ ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความพึงพอใจรูปลักษณ์ภายนอก ชีวิตความเป็นอยู่ และความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่นชายและหญิงหลังจากการทำศัลยกรรมเสริมความงาม พบว่า ความพึงพอใจมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองอย่างมีนัยสำคัญ

ในทางตรงกันข้ามกับงานวิจัยของ T. von Soest⁽⁶⁴⁾ ที่ได้ศึกษาเรื่องผลที่เกิดจากการทำศัลยกรรมเสริมความงาม รูปลักษณ์ ความภาคภูมิใจในตนเอง และปัจจัยด้านจิตใจ พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองส่งผลต่อการทำศัลยกรรมในระดับเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่

พบว่าระดับความภาคภูมิใจในตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม นั่นชี้ให้เห็นว่า บุคคลที่มีความต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงามในทุกวันนี้ไม่ได้เป็นคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยเสมอไป แต่ในทางกลับกัน นั่นอาจหมายถึงว่า บุคคลเหล่านี้มีการดูแลตัวเองที่ดี รักและเห็นคุณค่าในตนเอง ต้องการดูแลภาพลักษณ์ของตนให้ดีอยู่ตลอดเวลา เป็นกลุ่มคนที่มีภาพรวมมีความมั่นใจในตนเองสูง ดังจะเห็นได้จากการมีต้นแบบเช่นดารานักแสดงที่ยอมรับว่าทำศัลยกรรมอย่างเปิดเผย และยังคงเป็นที่ชื่นชอบของประชาชนอยู่ (อ้างอิงจาก <http://darafashion.gmember.com/surgery/รวมดาราสาว-ยึดอกรับทำตา/>)⁽⁶⁵⁾ ทำให้คนมองภาพลักษณ์ของคนที่ทำศัลยกรรมมาว่าไม่ใช่เป็นสิ่งที่ผิดแปลกหรือตีตราว่าเป็นคนที่ไม่มีความภาคภูมิใจในตนเองอย่างเช่นในสมัยที่การทำศัลยกรรมยังเป็นเรื่องแปลกอยู่

ประสบการณ์การทำศัลยกรรมจากบุคคลใกล้ชิด

นอกเหนือจากปัจจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดแล้วนั้น ประสบการณ์การทำศัลยกรรมจากบุคคลใกล้ชิดยังเป็นอีก 1 ปัจจัยที่นำศึกษาในงานวิจัยครั้งต่อไป ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ Amy Brown ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยความเป็นไปได้ในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและหญิง อายุ 18 – 59 ปี จำนวน 208 คน พบว่า ผู้ที่มีคนใกล้ชิดทำศัลยกรรมเสริมความงามมาแล้วเกิดความพึงพอใจนั้นเป็นปัจจัยทำนายในการทำศัลยกรรมเสริมความงามของบุคคลนั้น ๆ ด้วย ซึ่งนับเป็นตัวแปรที่นำศึกษาหากมีโอกาสพัฒนางานวิจัยเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามในอนาคต

ข้อจำกัดการวิจัย (Limitation)

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ดำเนินการศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวันเท่านั้น ซึ่งเป็นเด็กที่อาศัยอยู่ใจกลางเมือง ประกอบด้วยศูนย์การค้า สิ่งบันเทิง สามารถเข้าถึงสื่อได้ทุกประเภทดังนั้นผลการวิจัยจึงไม่สามารถครอบคลุมไปถึงนักเรียนในเขตอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครองและครูในโรงเรียน

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการย้ำให้ตัวผู้ปกครองและครูผู้เกี่ยวข้องกับเด็กตระหนักถึงความสำคัญของการบริโภคสื่อในชีวิตประจำวันว่าเป็นสื่อที่มีคุณค่าแก่การเสพหรือไม่ เด็กในปกครองควรมีการจัดสรรเวลาอย่างไรสำหรับการเสพสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะสื่อที่เป็นโซเชียลมีเดีย เนื่องจาก

โซเซียลมีเดียเป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูง เพราะมีความสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างทันท่วงที มีการเสริมแรงด้านบวกที่ทำให้ผู้เสพสื่อพอใจ เนื้อหาที่แบ่งปันลงในสื่อก็ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวดี ๆ ทำให้เด็กอาจไม่มีวิจาร์ณญาณมากพอ มองสิ่งต่าง ๆ เพียงด้านเดียว ผู้ปกครองจึงควรดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด

ครูในโรงเรียนควรมีหน้าที่จัดกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาให้ตัวนักเรียนเองได้มีความภาคภูมิใจในตนเองให้มากขึ้น รับรู้ว่าเป็นคนที่มีคุณค่าโดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปลักษณ์ภายนอก จัดกิจกรรมให้แก่เด็กนักเรียนในแผนการเรียนต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพของตัวเด็กนักเรียนเองอย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ สิ่งที่ต้องตระหนักอย่างยิ่ง คือ การให้คุณค่ากับความสวยงามของคนในสังคม ซึ่งในสมัยนี้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสื่อต่าง ๆ ได้ง่าย และสื่อเองก็มีส่วนสำคัญในการผลักดันค่านิยมต่าง ๆ ให้แก่ผู้เสพย์ โดยจะเห็นได้ว่าสื่อในยุคปัจจุบันค่อนข้างให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกของคุณคนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การมีเน็ตไอดอล การมีค่านิยมเรื่องรูปร่างผอมบางแบบนางแบบ การมีสีผิวที่ขาว เช่นดารากาเหวลิ เป็นต้น ทำให้วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่กำลังค้นหาอัตลักษณ์ของตนเองมีค่านิยมให้คุณค่ากับบุคคลจากรูปลักษณ์ภายนอกก่อน ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของสื่อ และสังคม ที่ควรจะต้องเชิดชูบุคคลจากคุณงามความดีที่มาจากจิตใจ การกระทำ ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ของคุณคนหนึ่งมากกว่าการตีค่าให้ราคาแก่บุคคลที่มีความสวยงามแค่เพียงร่างกาย

สรุป

นักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามในระดับปานกลาง (ร้อยละ 66.4) และมีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง (ร้อยละ 63.3) ปัจจัยที่ทำให้เกิดแนวโน้มศัลยกรรมเสริมความงาม ได้แก่ 1. แนวของสื่อที่เสพ โดยสื่อแนวบันเทิง แฟชั่น ความงามมีแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่าสื่อแนวเกมกีฬา สารคดี 2. แผนการเรียน โดยแผนการเรียนศิลป์ – ภาษามีแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่าแผนการเรียนวิทย์ – คณิต 3. การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง โดยผู้ที่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองมีแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่าผู้ที่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง ทั้งนี้ ปัจจัยที่สามารถทำนายแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่าง คือ แนวของสื่อที่เสพ และแผนการเรียน

บุคคลที่ทำศัลยกรรมเสริมความงามไม่ได้หมายความว่าบุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ไม่มีความภาคภูมิใจในตนเอง หรือชี้ชัดว่าบุคคลนั้นเป็นคนอย่างไร มีบุคลิกเช่นไร การทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งข้อดีและข้อจำกัด หากมีการศึกษาข้อมูลอย่างดี เลือกทำกับแพทย์ที่เชื่อถือไว้ใจได้ ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง มีความเชื่อมั่นมากขึ้น แต่ในทางกลับกัน หากไม่ได้ศึกษาข้อมูลอย่างดีพอ ผลเสียจากการทำศัลยกรรมนั้นก็ยังมีให้เห็นกัน อยากรู้ก็ดี

ความภาคภูมิใจในตนเองสามารถสร้างขึ้นได้จากตัวตน ความสามารถของเราที่ไม่ได้ขึ้นกับรูปลักษณ์ ภายนอกเสมอไป เพราะไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่เรารู้จัก เข้าใจ และยอมรับตัวเราเอง ซึ่งสิ่งนี้ย่อมจีรัง ยั่งยืนและเป็นนิรันดร์มากกว่าความงามภายนอกที่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลา

รายการอ้างอิง

1. พัฒนาการของมนุษย์โดยสังเขป [Internet]. [cited 25 พฤษภาคม 2559]. Available from: larts.rmutp.ac.th/e-learning/suchunya/006-Unit-3.1.pdf.
2. 15 ล้านคนทั่วโลกผ่านศัลยกรรม เกาหลีขึ้นเบอร์ 1 หล่อสวยด้วยมีดหมอ [Internet]. 2556 [cited 12 มกราคม 2557]. Available from: <http://www.manager.co.th/Around/ViewNews.aspx?NewsID=9560000013168>.
3. ชยดล ล้อมทอง. พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศัลยกรรมตกแต่งความงามในจังหวัดกรุงเทพมหานคร [เศรษฐศาสตร์บัณฑิต]. จังหวัดเชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2550.
4. กานต์กมล จินข้าง. อิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2553.
5. ความรู้เกี่ยวกับศัลยกรรมตกแต่ง [Internet]. [cited 18 มกราคม 2558]. Available from: http://www.plasticsurgery.or.th/pub_knowledge.php.
6. อริยา อินทามระ. สตรีไทยกับศัลยกรรมเสริมความงาม. กรุงเทพมหานคร 2538.
7. รัตนมน สายแสงจันทร์. ความสัมพันธ์ระหว่างความไม่พึงพอใจในใบหน้า อิทธิพลของสื่อและอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและครอบครัว กับความต้องการทำศัลยกรรมความงามบนใบหน้าของสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้น [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2553.
8. รู้ทันศัลยกรรมเพื่อความงาม [Internet]. [cited 18 มกราคม 2558]. Available from: http://www.healthtoday.net/thailand/feature/feature_96.html.
9. ธีระ ชัยยุทธยรรยง. การพัฒนาคุณภาพทางอารมณ์. 2544:36-40.
10. Coopersmith S. SEI: Self – esteem inventories. CA: Consulting Psychologist. 1981.
11. D L. Improved Reading Through Counselling: London; 1973.
12. ปรรารถนา ช้อนแก้ว. การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน จังหวัดระยอง โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ [ปริญญาานิพนธ์]. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร; 2542.
13. THE TRUE MEANING OF SELF-ESTEEM [Internet]. 1997. Available from: <http://www.self-esteem-nase.org/what.php>.

14. สาวิตรี ทยานศิลป์. อิทธิพลของครอบครัวต่อความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น. วารสารประชากรและสังคม. 2554;10(1).
15. มะลิ อุดมภาพ. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 [ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.]. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2538.
16. สุพรรณิ จันทรวีเศษ. การวิเคราะห์องค์ประกอบความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 [ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร; 2539.
17. นริสร่า จิตรสมนึก. ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดขอนแก่น [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2540.
18. สุกัญญา พีระวรรณกุล. ผลของการใช้โปรแกรมการสื่อสารระหว่างบุคคลต่อความสำนึกในคุณค่าตนเองของของเยาวชนชายในสถานสงเคราะห์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต]. จังหวัดเชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2541.
19. พวงทอง อินใจ. ผลการให้คำปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสต่อคุณค่าแห่งตนของนิสิตคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต]. จังหวัดชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา; 2544.
20. จุฑามาศ แหนจอน. ผลการให้คำปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสต่อคุณค่าแห่งตนของเยาวชนคดียาเสพติดในบ้านเยาวชนบูรพา [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต]. จังหวัดชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา; 2544.
21. อรพินทร์ ชูชม. แรงจูงใจในการทำงาน: ทฤษฎีและการประยุกต์. วารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. 2555;2(2):52-61.
22. จันทร์ฉาย พัทธ์ศิริกุล. ผลของการจัดโปรแกรมการฝึกการกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2532.
23. Pope AW. Self-esteem enhancement with children and adolescents. NY, US1988.
24. ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา. สัมพันธภาพในครอบครัว การยอมรับจากเพื่อนกับการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นตอนต้น. วารสารสาธารณสุขศาสตร์. 2545;32(2):129-39.
25. เต็มศักดิ์ คทวณิช. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด; 2547.

26. Edwards ME, Plotnick R, Klawitter M. Do attitudes and personality characteristics affect socioeconomic outcomes? The case of welfare use by young women. *Social Science Quarterly*. 2001;827-43.
27. นิภา นิธยานน. การปรับตัวและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: โอเอสพรีนติ้งเฮ้าส์; 2530.
28. ดาวรัตน์ แทนรัตน์. บุคลิกภาพกับการให้บริการ. *รังสิตสารสนเทศ*. 2545;8(2):13-7.
29. สมิต สัมณกร. การต้อนรับและบริการที่เป็นเลิศ. กรุงเทพฯ: วิญญูชน; 2542.
30. Sarason IG, Smith RE, Diener E. Personality research: Components of variance attributable to the person and the situation. *Journal of Personality and Social Psychology*. 1975;32(2):199.
31. สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาเด็กเกเร. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช; 2527.
32. วารุณี ชนวนราพิช. การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์; 2534.
33. ศรีเรือน แก้วกังวาน. จิตวิทยาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน; 2536.
34. กัญญา สุวรรณแสง. การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: บำรุงสาสน์; 2533.
35. ชาริณี สุวรรณมงคล. ผลของบุคลิกภาพตามแบบไมเยอร์บริกจ์ที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของวิศวกรชาย [ปริญญาานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2542.
36. มั่นสนันท์ หัตถศักดิ์. การศึกษาบุคลิกภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพตามแบบวัดบุคลิกภาพของไมเยอร์ บริกจ์(MBTI). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ; 2547.
37. Kendell R, DiScipio W. Eysenck Personality Inventory scores of patients with depressive illnesses. *The British Journal of Psychiatry*. 1968;114(511):767-70.
38. Hurlock EB. *Child growth and development*: Tata McGraw-Hill Education; 1978.
39. Shin NY, Shin MS. Body dissatisfaction, self-esteem, and depression in obese Korean children. *The Journal of pediatrics*. 2008;152(4):502-6.
40. ศิริรัตน์ กิจกาญจนไพบุลย์. ความสัมพันธ์ที่ดัชนีมวลกายและการรับรู้ตนเองเหมือนวัตถุมีต่อความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนกลาง [วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2550.
41. Henderson-King E, Henderson-King D. Media effects on women's body esteem: Social and individual difference factors. *Journal of Applied Social Psychology*. 1997;27(5):399-417.
42. Cash TF, Cash DW, Butters JW. "Mirror, Mirror, on the Wall...?" Contrast Effects and Self-Evaluations of Physical Attractiveness. *Personality and Social Psychology Bulletin*. 1983;9(3):351-8.

43. ประวีณา ธาดาพรหม. ภาพลักษณ์ทางร่างกายและการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นที่มีน้ำหนักเกินมาตรฐาน [วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2550.
44. Sarwer DB, Wadden TA, Pertschuk MJ, Whitaker LA. Body image dissatisfaction and body dysmorphic disorder in 1 0 0 cosmetic surgery patients. *Plastic and reconstructive surgery*. 1998;101(6):1644-9.
45. Brown A, Furnham A, Glanville L, Swami V. Factors that affect the likelihood of undergoing cosmetic surgery. *Aesthetic Surgery Journal*. 2007;27(5):501-8.
46. Sarwer DB, Gibbons LM, Magee L, Baker JL, Casas LA, Glat PM, et al. A prospective, multi-site investigation of patient satisfaction and psychosocial status following cosmetic surgery. *Aesthetic Surgery Journal*. 2005;25(3):263-9.
47. Swami V, Chamorro-Premuzic T, Bridges S, Furnham A. Acceptance of cosmetic surgery: Personality and individual difference predictors. *Body Image*. 2009;6(1):7-13.
48. Crockett RJ, Pruzinsky T, Persing JA. The influence of plastic surgery “reality TV” on cosmetic surgery patient expectations and decision making. *Plastic and reconstructive surgery*. 2007;120(1):316-24.
49. สมทรง สุวรรณเลิศ. การทดสอบบุคลิกภาพ. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 2512;14(1):15-29.
50. ทินกร วงศ์ปการันย์. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของแบบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก : การศึกษาในนักศึกษาไทย. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 2554;56(1):59-70.
51. ชารวิมล ดิษฐรักษ์ และนภสร ตั้งฤทัยวานิชย์. ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในรูปลักษณ์ การเห็นคุณค่าในตนเองกับแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม [ปริญญาวิทยาสาสตรบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2554.
52. วิชชุกร ปาลเดชพงศ์. การรับรู้ข้อมูลผ่านสื่อโทรทัศน์ที่มีผลต่อการยอมรับการทาศัลยกรรมใบหน้าของผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ; 2552.
53. ยูภาพร ขจรโกศล. การนำเสนอตัวแบบด้านบวกของการทาศัลยกรรมเสริมความงามในนิตยสารแฟชั่นและบันเทิงไทยและการตอบสนองของวัยรุ่นสตรีไทย [วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ; 2556.

54. ปารดา ยังสบาย. อิทธิพลของสื่อออนไลน์ (Online Media) ที่มีผลต่อความตั้งใจทำศัลยกรรมของผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานคร. In: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, editor. กรุงเทพฯ 2558.
55. Lazarus PJ. Correlation of shyness and self-esteem for elementary school children. *Perceptual and Motor Skills*. 1982;55(1):8-10.
56. สถิติการสอบเข้าตามจำนวนผู้สมัครแยกตามลำดับการเลือกคณะ ปีการศึกษา 2558 [Internet]. 2558 [cited 25 พฤษภาคม 2559]. Available from: <http://www.aupt.or.th/admissions.php>.
57. ข้อมูลเกี่ยวกับคณะนิเทศศาสตร์ [Internet]. 2558 [cited 25 พฤษภาคม 2559]. Available from: <https://blog.eduzones.com/futurecareer/92620>.
58. Swami V. Body appreciation, media influence, and weight status predict consideration of cosmetic surgery among female undergraduates. *Body Image*. 2009;6(4):315-7.
59. Haas CF. Motivating factors for seeking cosmetic surgery: a synthesis of the literature. *Plastic Surgical Nursing*. 2008;28(4):177-82.
60. Alsarraf R, Larrabee WF, Anderson S, Murakami CS, Johnson CM. Measuring cosmetic facial plastic surgery outcomes: a pilot study. *Archives of Facial Plastic Surgery*. 2001;3(3):198-201.
61. ัฒชนก สุขแสง. ค่านิยมและอิทธิพลจากบุคคลที่ส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจศัลยกรรมความงาม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ; 2558.
62. Figueroa C. Self-Esteem and Cosmetic Surgery: Is There a Relationship Between the Two? *Plastic Surgical Nursing*. 2003;23(1):21-4.
63. Kamburoğlu HO, Özgür F. Postoperative satisfaction and the patient's body image, life satisfaction, and self-esteem: a retrospective study comparing adolescent girls and boys after cosmetic surgery. *Aesthetic plastic surgery*. 2007;31(6):739-45.
64. von Soest T, Kvaalem IL, Skolleborg KC, Roald HE. Psychosocial factors predicting the motivation to undergo cosmetic surgery. *Plastic and reconstructive surgery*. 2006;117(1):51-62.
65. 10 อันดับ! ดาราสาวยี่ดอกรับศัลยกรรม [Internet]. 2558. Available from: <http://darafashion.gmember.com/surgery/รวมดาราสาว-ยี่ดอกรับทำตา/>.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 13 - 18 ปี หน้า 1 / 4</p>
--	--

การวิจัยเรื่อง แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงบุรณี กาญจนถวัลย์

ผู้ทำวิจัย

ชื่อ นางสาวรสพร บุบผะศิริ
ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคร กรุงเทพฯ
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
เบอร์โทรศัพท์ 087-1999566

เรียน ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากงานวิจัยนี้ประสงค์จะศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการที่เป็นนักเรียนหญิงและกำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติม กรุณาซักถามจากผู้ทำวิจัย ซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จาก ครอบครัว ผู้ปกครอง ญาติ เพื่อน หรืออาจารย์ของท่านได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่า จะเข้าร่วมโครงการนี้ ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของโครงการวิจัยนี้

เหตุผลความเป็นมา

การมีรูปลักษณ์ภายนอกที่ชวนมองเป็นสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนพึงปรารถนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่มีโซเชียลมีเดียซึ่งง่ายต่อการเข้าถึงภาพของดารา นักแสดง หรือผู้ที่มีคนติดตามจำนวนมากเพราะการมีรูปร่างหน้าตาที่ดีของบุคคลเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อค่านิยมความงามของวัยรุ่นไทย สถานศัลยกรรมเสริมความงามจึงเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่สามารถตอบโจทย์ผู้ที่ต้องการตกแต่งใบหน้าของตนให้ดูดี การเข้าสู่วัยที่กำลังจะจบการศึกษาชั้น ม.6 เพื่อก้าวเข้าสู่ระดับอุดมศึกษา มีการเปลี่ยนเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ การเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาจึงอาจจะเป็นอีกผลลัพธ์หนึ่งที่ตอบโจทย์ของนักเรียนชั้น ม.6 โดยเฉพาะนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในเขตปทุมวัน แหล่งศูนย์รวมวัยรุ่นและความทันสมัย

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 13 – 18 ปี หน้า 2 / 4</p>
--	--

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยการเก็บข้อมูลจะด้วยความรัดกุมและเก็บเป็นความลับ ผลที่ได้จะนำไปประกอบการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการมีรูปร่างหน้าตาที่ดีกับการเห็นคุณค่าในตนเอง รวมถึงปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม การเห็นคุณค่าในตนเองและปัจจัยอื่นๆของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาให้ท่าน ซึ่งท่านจะต้องเป็นผู้ตอบและประเมินแบบสอบถามในส่วนที่ 1 (แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป) จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาทำประมาณ 5 นาที ส่วนที่ 2 (แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง) จำนวน 10 ข้อ ใช้เวลาทำประมาณ 5 นาที ส่วนที่ 3 (แบบวัดแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม) จำนวน 17 ข้อ ใช้เวลาประมาณ 15 นาที ส่วนที่ 4 (แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI) จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาประมาณ รวมทั้งสิ้นใช้เวลาทำประมาณ 45 นาที โดยท่านมีสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมครั้งนี้ รวมถึงสิทธิในการเลือกที่จะไม่ตอบแบบสอบถามในข้อที่ทำให้ท่านรู้สึกไม่สบายใจ และบอกเลิกการเข้าร่วมวิจัยได้ทันที โดยไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่าน

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการวิจัยถือเป็นความเสี่ยงเพียงเล็กน้อยคือ อาจทำให้เกิดความไม่สะดวก เสียเวลาเล็กน้อย กรุณาแจ้งผู้ทำวิจัยในกรณีที่พบความไม่สะดวกดังกล่าวข้างต้น

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

อาสาสมัครจะไม่ได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมวิจัย แต่การเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในด้านข้อมูล เพื่อนำไปพัฒนางานวิจัยและศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไปได้ ทั้งนี้หากผู้เข้าร่วมวิจัยติดตามงานวิจัยชิ้นนี้ ท่านอาจจะสามารถนำข้อมูลดังกล่าวหลังจากที่งานวิจัยนี้ได้รับการตีพิมพ์แล้วไปประยุกต์ใช้กับตัวท่าน เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 13 – 18 ปี หน้า 3 / 4</p>
--	--

ข้อปฏิบัติขณะเข้าร่วมในโครงการวิจัย

- ขอให้ท่านให้ข้อมูลแก่ผู้ทำวิจัยด้วยความสัตย์จริง
- หากท่านพบความผิดปกติระหว่างการเข้าร่วมโครงการวิจัย ท่านสามารถแจ้งผู้วิจัยได้ที่

อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมโครงการวิจัยและความรับผิดชอบของผู้ทำวิจัย / ผู้สนับสนุนการวิจัย

หากพบอันตรายที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัย ท่านจะได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสมจากผู้วิจัยทันที และการลงนามในเอกสารให้ความยินยอม ไม่ได้หมายความว่าท่านได้สละสิทธิทางกฎหมายตามปกติที่ท่านพึงมี

ค่าใช้จ่ายของท่านในการทำวิจัย

ท่านสามารถเข้าร่วมการวิจัยโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้ว ท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การถอนตัวของท่านจะไม่มีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของท่านแต่อย่างใด

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลนี้อาจนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่าน จะได้รับการปกปิดและจะไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ ชื่อและที่อยู่ของท่านจะต้องได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยเฉพาะรหัสประจำโครงการของท่าน จากการลงนามยินยอมของท่านผู้ทำวิจัย

หากท่านต้องการยกเลิกการให้สิทธิดังกล่าว ท่านสามารถแจ้งหรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่นางสาวรสพร บุบผะศิริ ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคารกรุงเทพ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 02-2564346, 02-2564298 ในเวลาราชการ

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่นๆ ของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อการประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านที่จำเป็นสำหรับใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย สำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 13 – 18 ปี หน้า 4 / 4</p>
--	--

สิทธิของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมวิจัย ท่านจะมีสิทธิดังต่อไปนี้

1. ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีของการวิจัย
3. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงความเสี่ยงและความไม่สบายที่จะได้รับจากการวิจัย
4. ท่านจะได้รับทราบการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจจะได้รับจากการวิจัย
5. ท่านจะมีโอกาสได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. ท่านจะได้รับทราบว่าการยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถขอถอนตัวจากโครงการเมื่อใดก็ได้ โดย ผู้เข้าร่วมวิจัยในโครงการวิจัยสามารถขอถอนตัวออกจากโครงการวิจัย โดยไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น
7. ท่านจะได้รับโอกาสในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพลบังคับ ช่มชู้ หรือการหลอกลวง

หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการ มหิตล ชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2256-4493 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครอง (ผู้แทนโดยชอบธรรม) (Information sheet for guardians)</p> <p>หน้า 1 / 4</p>
--	---

การวิจัยเรื่อง แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงบุรณี กาญจนถวัลย์

ผู้ทำวิจัย

ชื่อ นางสาวรสพร บุบผะศิริ

ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคารกรุงเทพฯ
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

เบอร์โทรศัพท์ 087-1999566

เรียน ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

ท่านและเด็กในความปกครองของท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากงานวิจัยนี้ประสงค์จะศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการที่เป็นนักเรียนหญิงและกำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติม กรุณาซักถามจากผู้ทำวิจัย ซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จาก ครอบครัว ผู้ปกครอง ญาติ เพื่อน หรืออาจารย์ของเด็กในความปกครองของท่านได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าจะเข้าร่วมโครงการนี้ ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของโครงการวิจัยนี้

เหตุผลความเป็นมา

การมีรูปลักษณ์ภายนอกที่ชวนมองเป็นสิ่งที่คุณหญิงทุกคนพึงปรารถนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่มีโซเชียลมีเดียซึ่งง่ายต่อการเข้าถึงภาพของดารา นักแสดง หรือผู้ที่มีคนติดตามจำนวนมากเพราะการมีรูปร่างหน้าตาที่ดีของบุคคลเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อค่านิยมความงามของวัยรุ่นไทย สถานศัลยกรรมเสริมความงามจึงเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่สามารถตอบโจทย์ผู้ที่ต้องการตกแต่งใบหน้าของตนให้ดูดี การเข้าสู่วัยที่กำลังจะจบการศึกษาชั้น ม.6 เพื่อก้าวเข้าสู่ระดับอุดมศึกษา มีการเปลี่ยนเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ การเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาจึงอาจจะเป็นอีกผลลัพธ์หนึ่งที่ตอบโจทย์ของนักเรียนชั้น ม.6 โดยเฉพาะนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในเขตปทุมวัน แหล่งศูนย์รวมวัยรุ่นและความทันสมัย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยการเก็บข้อมูลจะทำด้วยความรัดกุมและเก็บเป็นความลับ ผลที่ได้จะนำไปประกอบการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการมีรูปร่างหน้าตาที่ดีกับการเห็นคุณค่าในตนเอง รวมถึงปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครอง (ผู้แทนโดยชอบธรรม) (Information sheet for guardians)</p> <p>หน้า 2 / 4</p>
--	---

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม การเห็นคุณค่าในตนเองและปัจจัยอื่นๆของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาให้ท่าน ซึ่งท่านจะต้องเป็นผู้ตอบและประเมินแบบสอบถามในส่วนที่ 1 (แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป) จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาทำประมาณ 5 นาที ส่วนที่ 2 (แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง) จำนวน 10 ข้อ ใช้เวลาทำประมาณ 5 นาที ส่วนที่ 3 (แบบวัดแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม) จำนวน 17 ข้อ ใช้เวลาประมาณ 15 นาที ส่วนที่ 4 (แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI) จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาประมาณ รวมทั้งสิ้นใช้เวลาทำประมาณ 45 นาที โดยท่านมีสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมครั้งนี้ รวมถึงสิทธิในการเลือกที่จะไม่ตอบแบบสอบถามในข้อที่ทำให้ท่านรู้สึกไม่สบายใจ และบอกเลิกการเข้าร่วมวิจัยได้ทันที โดยไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่าน

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการวิจัยถือเป็นความเสี่ยงเพียงเล็กน้อยคือ อาจทำให้เกิดความไม่สะดวก เสียเวลาเล็กน้อย กรุณาแจ้งผู้ทำวิจัยในกรณีที่พบความไม่สะดวกดังกล่าวข้างต้น

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

อาสาสมัครจะไม่ได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมวิจัย แต่การเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในด้านข้อมูล เพื่อนำไปพัฒนางานวิจัยและศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไปได้ ทั้งนี้หากผู้เข้าร่วมวิจัยติดตามงานวิจัยชิ้นนี้ ท่านอาจจะสามารถนำข้อมูลดังกล่าวหลังจากที่งานวิจัยนี้ได้รับการตีพิมพ์แล้วไปประยุกต์ใช้กับตัวท่าน เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

ข้อปฏิบัติขณะเข้าร่วมในโครงการวิจัย

- ขอให้ท่านให้ข้อมูลแก่ผู้ทำวิจัยด้วยความสัตย์จริง
- หากท่านพบความผิดปกติระหว่างการเข้าร่วมโครงการวิจัย ท่านสามารถแจ้งผู้วิจัยได้ทันที

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครอง (ผู้แทนโดยชอบธรรม) (Information sheet for guardians)</p> <p>หน้า 3 / 4</p>
--	---

อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัยและความรับผิดชอบของผู้ทำวิจัย / ผู้สนับสนุนการวิจัย

หากพบอันตรายที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัย ท่านจะได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสมจากผู้วิจัยทันที และการลงนามในเอกสารให้ความยินยอม ไม่ได้หมายความว่าท่านได้สละสิทธิทางกฎหมายตามปกติที่ท่านพึงมี

ค่าใช้จ่ายของท่านในการทำวิจัย

ท่านสามารถเข้าร่วมการวิจัยโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้ว ท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การถอนตัวของท่านจะไม่มีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของท่านแต่อย่างใด

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลที่อาจนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่าน จะได้รับการปกปิดและจะไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ ชื่อและที่อยู่ของท่านจะต้องได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยเฉพาะรหัสประจำโครงการของท่าน จากการลงนามยินยอมของท่านผู้ทำวิจัย

หากท่านต้องการยกเลิกการให้สิทธิดังกล่าว ท่านสามารถแจ้งหรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่นางสาวรสพร บุบพะศิริ ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกธนาคารกรุงเทพ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 02-2564346, 02-2564298 ในเวลาราชการ

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม ใดๆก็ตามข้อมูลอื่นๆ ของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อการประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านที่จำเป็นสำหรับใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครอง (ผู้แทนโดยชอบธรรม) (Information sheet for guardians)</p> <p>หน้า 4 / 4</p>
--	---

สิทธิของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมวิจัย ท่านจะมีสิทธิดังต่อไปนี้

1. ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีของการวิจัย
3. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงความเสี่ยงและความไม่สบายที่จะได้รับจากการวิจัย
4. ท่านจะได้รับทราบการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจจะได้รับจากการวิจัย
5. ท่านจะมีโอกาสได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. ท่านจะได้รับทราบว่าการยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถถอนตัวจากโครงการเมื่อใดก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมวิจัยในโครงการวิจัยสามารถถอนตัวออกจากโครงการวิจัย โดยไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น
7. ท่านจะได้รับโอกาสในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพล บังคับ ช่มชู้ หรือการหลอกลวง

หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการ ชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2256-4493 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form)</p> <p>หน้า 1/2</p>
--	--

การวิจัยเรื่อง แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

สถานที่.....เวลา.....

ข้าพเจ้าเข้าร่วมการวิจัยเรื่อง “แนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” ในฐานะผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงนามในใบยินยอมนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ ขั้นตอนต่างๆ และประโยชน์หรือผลที่อาจเกิดจากงานวิจัยอย่างละเอียด ข้าพเจ้าได้ทำความเข้าใจหรือซักถามเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการ และการนำเสนอผลการศึกษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และข้าพเจ้ามีเวลาและโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยจนมีความเข้าใจอย่างดีแล้ว โดยผู้วิจัยได้ตอบคำถามต่างๆ เกี่ยวกับงานวิจัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ผู้วิจัยรับรองว่าข้าพเจ้าสามารถยกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาที่ผู้เข้าร่วมวิจัยได้รับ นอกจากนี้การนำเสนอผลการวิจัยจะนำเสนอเฉพาะเนื้อหาสาระที่เป็นประเด็นสำคัญของการศึกษา ไม่นำเสนอข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมวิจัย ไม่ปรากฏชื่อ ที่อยู่ หรือสถานศึกษาใดๆ ทั้งสิ้น

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะเมื่อได้รับการยินยอมจากข้าพเจ้าเท่านั้น บุคคลอื่นในนามของผู้สนับสนุนการวิจัย คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน อาจได้รับอนุญาตให้เข้ามาตรวจสอบและประมวลผลข้อมูลของผู้เข้าร่วมวิจัย ทั้งนี้จะต้องทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเท่านั้น

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลใดๆ ของผู้เข้าร่วมวิจัยเพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกเข้าร่วมโครงการวิจัย และสามารถยกเลิกการให้สิทธิในการใช้ข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าได้ โดยต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบ หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้โดยสมัครใจ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้แล้วในข้างต้น

ลงนาม ผู้ยินยอม

(.....)

ลงนาม พยาน

(.....)

ลงนาม ผู้วิจัย

(.....)

 <p>คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	<p>เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form)</p> <p>หน้า 2 / 2</p>
--	--

ในกรณีที่ผู้ยินยอมอายุต่ำกว่า 18 ปี จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้มีอำนาจกระทำการแทนโดยชอบธรรมด้วย
กฎหมาย

ลงนาม ผู้แทนโดยชอบ

ธรรม

(.....)

ลงนาม พยาน

(.....)

ลงนาม ผู้วิจัย

(.....)

 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม มี 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป	จำนวน 19 ข้อ
ส่วนที่ 2 แบบวัดความภาคภูมิใจในตนเอง	จำนวน 10 ข้อ
ส่วนที่ 3 แบบวัดแนวโน้มการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	จำนวน 17 ข้อ
ส่วนที่ 4 แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI	จำนวน 48 ข้อ

2. ให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยอ่านคำชี้แจงของแบบสอบถามแต่ละส่วนอย่างละเอียดจนเข้าใจ ก่อนลงมือทำ และตอบ แบบสอบถาม จนครบทุกข้อตามความเป็นจริงมากที่สุด โดยไม่เขียนชื่อ/นามสกุลลงในแบบสอบถามชุดนี้

3. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวม ไม่มีการนำเสนอรายบุคคลแต่อย่างใด

4. แบบสอบถามทั้งหมดนี้ใช้เวลาในการตอบ ประมาณ 45 นาที

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นางสาวรสพร บุบผะศิริ

CHULALONGKORN UNIVERSITY

นิสิตปริญญาโท หลักสูตรสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตรงตามความเป็นจริง

1. แผนการเรียนของฉันในขณะนี้ คือ

วิทยุ-คณิต ศิลป์-คำนวณ ศิลป์-ภาษา (โปรดระบุภาษา
.....)

2. ตั้งแต่ ม.4 จนถึงปัจจุบัน ฉันมีเกรดเฉลี่ย.....

3. ฉันนับถือศาสนา

พุทธ คริสต์ อิสลาม อื่นๆ
.....

4. โรคประจำตัวของฉัน

ไม่มี มี (โปรดระบุ
.....)

5. ฉันสูง เซนติเมตร หนัก กิโลกรัม จากส่วนสูงและน้ำหนักนี้ ทำให้ฉันรู้สึก ว่าฉัน

อ้วน อ้วนไปนิด ผอม ผอมไปนิด
กำลังดี

6. พ่อของฉัน มีชีวิตอยู่ มีชีวิตอยู่แต่ทุพพลภาพ เสียชีวิต

หากมีชีวิตอยู่ พ่อประกอบอาชีพ

รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน ประกอบธุรกิจ
ส่วนตัว

เกษียณอายุแล้ว อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

7. แม่ของฉัน มีชีวิตอยู่ มีชีวิตอยู่แต่ทุพพลภาพ เสียชีวิต

หากมีชีวิตอยู่ แม่ของฉันประกอบอาชีพ

รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน ประกอบธุรกิจ
ส่วนตัว

เกษียณอายุแล้ว อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

8. ฉันอาศัยอยู่กับ

พ่อแม่ พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน

คนเดียว อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

9. ความสัมพันธ์กับพ่อแม่และ / หรือ คนในครอบครัวของฉัน

- ราบรื่นดี มีปากเสียงกันบ้าง มีปากเสียงกันเป็นประจำ

10. รายได้รวมของครอบครัว

- ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท 30,001 – 50,000 บาท
 50,001 – 70,000 บาท 70,001 – 90,000 บาท
 90,001 – 120,000 บาท 120,000 บาท ขึ้นไป
 ไม่แน่นอน ฉันไม่รู้

12. อาชีพที่ฉันอยากทำในอนาคต.....

13. ดารา / นักร้อง / นักแสดง / เน็ตไอดอล ที่ฉันชื่นชอบ คือ.....

14. ยามว่างฉันมักจะ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ดูโทรทัศน์ ออกกำลังกาย เล่นกับสัตว์เลี้ยง
 ดูหนัง เล่นดนตรี เล่นเกม
 ฟังเพลง คุยโทรศัพท์ เรียนพิเศษ
 เล่นอินเทอร์เน็ต นอน เที่ยวนอกบ้าน
 อื่น โปรดระบุ.....

15. ฉันชอบรับข้อมูลข่าวสารในเรื่อง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- การ์ตูน, เกม, แอนิเมชัน วารสารการศึกษา, วิชาการ กีฬา
 เกร็ดความรู้รอบโลก ดนตรีและเพลง ท่องเที่ยว
 แฟชั่นและความงาม Gossip, วงการบันเทิง ไม่มี

16. ฉันมีเพื่อนสนิท

- 1 คน 2-5 คน 6-10 คน
 10 คน ขึ้นไป ฉันไม่รู้สีกอยากสนิทกับใคร

17. กิจกรรมที่เข้าร่วมกับโรงเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- กิจกรรมนันทนาการ: กีฬา งานโรงเรียน งานแสดง
 กิจกรรมดนตรี: ร้องเพลง วงโยธวาทิต วงดุริยางค์
 กิจกรรมวิชาการ: ชมรมเกี่ยวกับวิชาการ แข่งขันตอบปัญหาวิชาการ
 คณะกรรมการนักเรียน
 อื่นๆ โปรดระบุ.....

18. ปัจจุบันนี้ ฉัน ไม่มีแฟน มีแฟน เคยมีแฟน

19. ฉันเคยมีประสบการณ์การถูกเพื่อนหรือคนรอบข้างล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอกของฉัน

เคย

ไม่เคย

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจตนเอง				
2	บ่อยครั้งที่ฉันคิดว่าตัวเองไม่มีอะไรดีเลย				
3	ฉันรู้สึกว่าตัวฉันเองก็มีอะไรดีๆ เหมือนกัน				
4	ฉันสามารถทำอะไรได้ดีเหมือนกับคนอื่น				
5	ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่มีอะไรน่าภาคภูมิใจมากนัก				
6	ฉันรู้สึกบ่อยๆว่าตนเองไร้ค่า				
7	ฉันรู้สึกว่าตนเองก็มีคุณค่าอย่างน้อยที่สุดก็เท่าๆกับคนอื่น				
8	ฉันอยากจะภาคภูมิใจในตัวเองให้มากกว่านี้				
9	โดยรวมแล้วฉันมีแนวโน้มจะรู้สึกว่าตนเองล้มเหลว				
10	ฉันมีความรู้สึกที่ดีกับตนเอง				

ส่วนที่3 แบบวัดแนวโน้มในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

คำชี้แจง: โปรดอ่านและพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขในช่องที่มีข้อความตรงกับตัวท่านมากที่สุดเพียงข้อละ 1 (การทำศัลยกรรมเสริมความงามหมายรวมถึง การผ่าตัดตาสองชั้น การผ่าตัดเสริมหรือแก้ไขรูปร่างจมูก การผ่าตัดเสริมหน้าอก การฉีดสารโบทูลินัมหรือโบท็อก การฉีดคอลลาเจน และการดูดไขมัน)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	ไม่เห็นด้วย (2)	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน (3)	เห็นด้วย (4)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)
1.	ฉันไม่ชอบการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
2.	ฉันขอคำปรึกษาเรื่องการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามจากบุคคลที่เคยผ่านการทำมาก่อน	1	2	3	4	5
3.	ฉันคิดว่าการทำศัลยกรรมเสริมความงามมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย	1	2	3	4	5
4.	ฉันศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามจากอินเทอร์เน็ต	1	2	3	4	5
5.	ฉันจะทำศัลยกรรมเสริมความงามทันทีที่ทำได้	1	2	3	4	5
6.	ฉันขอคำปรึกษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
7.	ฉันวางแผนเกี่ยวกับการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามของตนเองไว้แล้ว	1	2	3	4	5
8.	ฉันสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามกับคนที่เคยมีประสบการณ์	1	2	3	4	5
9.	หากฉันมีโอกาสฉันจะไปทำศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
10.	ฉันศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบหลังจากการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
11.	ฉันไม่เคยคิดจะทำศัลยกรรมเสริมความงามเลย	1	2	3	4	5
12.	ฉันต้องการมีรูปลักษณ์เหมือนดารานางงามหลังจากการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
13.	ฉันชื่นชมบุคคลที่มีชื่อเสียงแม้เขาจะผ่านการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามมา	1	2	3	4	5
14.	ฉันเปรียบเทียบภาพถ่ายของบุคคลก่อน และหลังการทำศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
15.	หากฉันมีกำลังทรัพย์ ฉันไม่ลังเลที่จะทำศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5
16.	ฉันสนใจข่าวที่เกี่ยวข้องกับการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามเป็นพิเศษ	1	2	3	4	5
17.	ฉันพูดคุยกับคนที่รู้จักเกี่ยวกับการทำให้ศัลยกรรมเสริมความงาม	1	2	3	4	5

ส่วนที่ 4 แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (The Maudsley Personality Inventory)

คำชี้แจง: 1. ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างตรงคำว่า “ใช่” หรือ “ไม่”

2. ถ้าไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไรให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่มีเครื่องหมาย “?” แต่ให้ทำเช่นนี้เมื่อท่านไม่แน่ใจจริง ๆ เท่านั้น

3. โปรดตอบให้เร็ว อย่าใช้เวลาตอบคำถามในแต่ละข้อนานเกินไป ผู้วิจัยต้องการให้ท่านตอบในสิ่งที่ท่านคิดได้เป็นครั้งแรกเมื่ออ่านประโยคจบ โปรดทำทุกข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ไม่เกี่ยวกับเขาวนัปัญหาหรือความสามารถ

ข้อคำถาม	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
1. ท่านรู้สึกเป็นสุขที่สุดที่ได้ร่วมในการทำงานที่ต้องใช้ความรวดเร็ว			
2. บางครั้งท่านรู้สึกเป็นสุขบางครั้งเศร้าโดยไม่มีเหตุผล			
3. ท่านมักใจลอยในเวลาที่ท่านต้องการมีสมาธิ			
4. ในการคบหาเพื่อนใหม่ ท่านมักเป็นฝ่ายทำความรู้จักกับเขาก่อน			
5. ท่านมักจะทำอะไรด้วยความรวดเร็วและเชื่อมั่นในการกระทำของท่าน			
6. บ่อยทีเดียวที่ท่านคิดถึงเรื่องอื่น ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ท่านกำลังพูดอยู่			
7. บางครั้งท่านมีความกระตือรือร้นอย่างมาก บางครั้งก็เฉื่อยชา			
8. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนกระฉับกระเฉงกระปรี้กระเปร่า			
9. ท่านจะรู้สึกไม่มีความสุขเลยที่ไม่ได้พบปะติดต่อกับคนอื่นหรือเข้าสังคมบ่อยๆ			
10. ท่านมักมีอาการเปลี่ยนแปลงโดยไม่มีเหตุผลบ่อยๆ			
11. ท่านมักมีอาการเสียเสมอ			
12. ท่านเป็นคนชอบลงมือทำมากกว่าเพียงแต่คิดไว้ว่าจะทำ			
13. ท่านมักคิดฝันในสิ่งที่เป็นไปได้เสมอ			
14. เมื่อไปงานสังคมท่านมักไม่ใคร่แสดงตัว			
15. ท่านมักชอบคำนึงถึงอดีต			
16. ท่านรู้สึกลำบากที่จะปล่อยให้รู้สึกสนุกสนานเต็มที่ แม้จะอยู่ท่ามกลางความรื่นเริง			
17. ท่านเคยรู้สึกไม่สบายใจโดยไม่มีเหตุผล			
18. ท่านเป็นคนที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมากเกินไป			
19. บ่อยทีเดียวที่ท่านมักตัดสินใจเข้าไป			
20. ท่านเป็นคนชอบทำความรู้จักกับคนอื่น ๆ			
21. ท่านมักนอนไม่หลับบ่อยๆเมื่อมีความวิตกกังวล			
22. ท่านเป็นคนพิถีพิถันในการคบเพื่อน			
23. ท่านเคยรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ถูกต้อง			
24. เวลาที่ท่านจะทำงานอะไรก็ตาม ท่านมักคิดว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตายเสมอ			
25. มีคนพูดว่าท่านเป็นคนใจน้อย			

ข้อความ	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
26. ท่านชอบงานสังคม			
27. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนมีอารมณ์ดีขี้แกล้ง			
28. ท่านมักชอบเป็นผู้นำกลุ่ม			
29. ท่านเคยรู้สึกหงอยเหงาเปล่าเปลี่ยวบ่อยๆ			
30. ท่านรู้สึกกระตือรือร้นเมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้าม			
31. ท่านชอบพักผ่อนกลางวัน			
32. ท่านมักมีการแก้ตัวทันที เมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์			
33. ท่านมักจะใช้เวลามากในการคิดคำนึงถึงความหลังที่นำชื่นชม			
34. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนทำอะไรตามสบาย			
35. ท่านรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและเบื่อหน่ายโดยไม่มีเหตุผลบ่อยๆ			
36. เมื่อท่านอยู่ในกลุ่มที่มีการปะทะสังสรรค์ ท่านมักเป็นฝ่ายเจ็บเลย			
37. ท่านสามารถสนุกสนานได้เต็มที่ในงานรื่นเริง			
38. ท่านคิดมากจนนอนไม่หลับ			
39. ท่านชอบทำงานที่ต้องใช้ความตั้งใจอย่างเต็มที่			
40. ท่านเคยรู้สึกรำคาญตัวเองที่เกิดความคิดไร้สาระขึ้นบ่อยๆ			
41. ท่านมักทำงานอย่างไม่ใคร่เอาจริงจังนัก			
42. ท่านเป็นคนใจน้อยไม่ว่าเรื่องอะไร			
43. คนอื่นๆ มีความเห็นว่าท่านเป็นคนกระฉับกระเฉงร่าเริง			
44. ท่านมักมีอารมณ์ขุ่นมัวบ่อยๆ			
45. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนช่างพูด			
46. ท่านเคยรู้สึกระวนระวาย			
47. ท่านมักชอบเล่นไม่ซื่อกับคนอื่น			
48. หลังจากเหตุการณ์ร้ายแรงผ่านไปแล้วท่านมักคิดว่าท่านควรจะได้ทำอย่างใดอย่างหนึ่งลงไปเวลานั้น แต่ไม่ได้ทำอย่างที่คิด			

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ผู้วิจัยชื่อ นางสาวรสพร บุบผะศิริ เกิดเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2529 จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนตากพิทยาคม จังหวัดตาก เมื่อปีการศึกษา 2547

ศึกษาในระดับชั้นอุดมศึกษาที่คณะครุศาสตร์ สาขาวิชามัธยมศึกษา - วิทยาศาสตร์ เอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป - จิตวิทยาการให้คำปรึกษาและแนะแนว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2552

ปีการศึกษา 2557 เข้ารับการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากมีความสนใจในเรื่องการแสดงออกของพฤติกรรมมนุษย์ที่แตกต่างกัน การเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล การเข้าถึงจิตใจผู้อื่น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน และสนใจที่จะค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมของวัยรุ่นไทยที่แตกต่างจากอดีต